Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Devrimci savaşım,
devrimci özveri üstünde
yükselir!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû
welatan yekbin!

Yıl: 8, Sayı: 161
23 Haziran 1981

Faşist diktatörlüğe karşı savaş devrimci özveri üstünde yükseliyor

BEŞİNCİ YAZ TAARRUZU BAŞLADI

Tahsin Mert

Beşinci Yaz Taarruzu, 15-16 Haziran ayaklanmasının 11. yıldönümünde Türkiye'de, İngiltere'de, Almanya'da ve Avusturya'da başladı. Ve hem 15-16 Haziranların şanlı savaşkan geleneğine, hem de bugüne kadarki yaz taarruzlarının devrimci özveri geleneğine yaraşır bir başarıyla sürüyor. Fransa'da da 1 Temmuz'da başlayacak.

Emekçilere burjuvazi için, finans-kapital için zorla özveri yaptırmaya çalışan faşist cuntanın karşısına komünistler, bilinçli işçiler, kararlı devrimciler dikiliyorlar ve "hayır biz faşizm için, burjuvazi için değil faşist diktatörlüğün yıkılması için, devrim için özveri yaparız" diyorlar. Bunun parlak örneklerini veriyorlar. Bu yoldan da derimci alternatifi güçlendirmeye somut katkı yapıyorlar.

Devrimci alternatifi güçlendirmek, küllenmiş devrim ateşini körükleyerek yeniden alevlendirmek büyük önem taşıyor. Karşımızdaki düşman sağlam bir tabana dayanmı-yor.

Cuntanın dışardaki durumu oldukça sarsıldı. Avrupa Parlamentosu'nda Türkiye aleyhine çıkan kararlar, cuntayı köşeye şıkıştırdı. Bu komünistlerin, demokratların sürdürdükleri cuntayı sergileme savaşımının sonucudur. Menşevikleri bu savaşımdan ayrı tutmak gerekiyor. FİDEF Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nden çıkarılmamasını isteyerek açıkça cuntaya yardım etti. *Tercüman* da bu örnek tutumu övüyor.

Cuntanın ülke içindeki durumu da hızla sarsılıyor. 12 Eylül darbesi ilk yapıldığında, küçük burjuva yığınlarda bir umut ışığı da yakmıştı. Ancak, cuntanın küçük burjuvaziyi yoksullaştıran siyaseti küçük burjuva demokratlarına da azgınca saldırısı umutları kırdı. Örneğin, cuntanın getirdiği peşin vergiyi ödeyen yok. Tashilat oranı %25'i aşamıyor. Bu durum küçük burjuvazide cuntaya karşı birikim olduğunun göstergesidir. Ayrıca Barolar Birliği genel kurulunda alınan ve cuntanın uygulamalarını anti-demokratik olarak niteleyen karar da, kamuoyunda cuntaya karşı biriken tepkiyi yansıtıyor.

Ordu içinde de herşey dikensiz gül bahçesi değil. Edirne'de ordu içinde olan silahlı çatışmayı, generallerin cinnet getirmesi biçiminde açıklamaları doğrusu hiç de inandırıcı olmadı. Bunun yanısıra askeri birliklerin birinde Evren'e ateş açıldığı söylentisi Türkiye'de kulaktan kulağa dolaşıyor.

Cunta ne yapacağını şaşırdı. Kendisine "dostlarından" gelen eleştirilere bile sabrı yok. TRT'deki son olay, liberallerin ılımlı yorumları onu rahatsız etti. MGK'nin son bildirisi bunu kanıtlıyor. Siyasi partilerin derneklerin kapatıldığı, siyasetin yasaklandığı (!), yorumların kaldırıldığı bir kez daha duyuruldu. Liberaller MGK'nın son uyarısını anlayışla karşıladılar. "Bu uyarının yönetimin sertleşmesi demek olmadığını, sadece bir hatırlatma olduğuna" halkı inandırmaya çalışıyorlar, cuntanın ikinci "basın ve halkla ilişkiler şubesi" gibi davranıyorlar.

Devrim hareketinin yenilgisinin en önemli sorumlusu oportünistler ise, oportünizmin de TKP'nin sahte yönemi sınırına vardılar. TKP' nin sahte yönetimi "MK", gerçekten önemli hiçbir olayda bildiri yazmazken, cuntanın MHP davası açması karşısında sevinçten hemen kaleme sarıldı. Menşevikler, demokratik savaşım adına burjuva demokrasisinde takılıp kaldılar. "Demokratik" savaşımın hedefini 1961 Anayasasını savunmakla kısıtladılar. Onların devrim diye bir dertleri yok. "Evren paşa uykudayken Amerikan uçakları bizdeki üslerden kalkıp, ya ülkemizi havaya uçururlarsa" diye düşünüyorlar! (*TKP'nin Sesi*, 31.5.1981).

Cuntanın dışta ve içteki zor durumu, komünistlerin devrim için savaşta elini güçlendiriyor. Cuntayı her alanda soyutlamak, onun ekonomik siyasal, ideolojik bitmişliğini göstermek görev olarak duruyor.

Yığınlardaki hoşnutsuzluğu devrim kanalına akıtmak, komünist anlayışa uygun bir yığın çalışması ile olanaklıdır. Yığınlar kazanılmadan devrim olamaz. Yığınları kazanmak ise doğru bir örgütlenmeyi gerekli kılar.

TKP II. Leninciler Konferansı, bu dönemdeki yığın çalışmasının genel çerçevesini, en başta illegal parti örgütünü güçlendirmek, partinin periferal örgütlenmesini iyi bir işleyişe sokmak, illegal anti-faşist yığınsal savaş merkezleri örgütlemek, halkın bulunduğu her legal örgütte çalışmak olarak çizmiştir. Faşizm dönemi yeni savaşım yöntemleri istiyor. Genel çerçeve içerisinde bunları bulup çıkarmak, yaratıcı bir biçimde uygulamak her parti üyesinin, organının görevidir.

TKP'nin komünist üyeleri geleceğin onlarla olduğunu biliyorlar. Direngenliklerini, inançlarını cuntanın zindanlarında, işkence odalarında kan ve can karşılığında gösteriyorlar. Komünistlerin devrim için özverisi boşuna değildir. Türkiyeli komünistler, inatla Lenin'in yolundan yürüyorlar: "Bırakalım liberallerle dehşete kapılmış aydınlar özgürlük için verilen ilk gerçek kitle savaşımı ardından inançlarını yitirsinler, bırakalım tabansızlar gibi bağırsınlar: Daha önce yenildiğin yere gitme, o ölümcül yola yeniden ayak basma, diye. Sınıf bilinci taşıyan proletarya, onları şöyle yanıtlayacaktır: Tarihteki büyük savaşlar, devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıya geçmeleri sayesinde çözülmüştür ve o sınıflar yenik düşmenin dersini aldıktan sonra yenmeyi başarmışlardır. Yenik düşen ordular iyi öğrenir." (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*).

İşte biz de öğreniyoruz. Yeniden saldırıya geçmek için geçmişin derslerini öğütüyoruz. Bu hazırlığımızın bugün en önemli bir parçası Yaz Taarruzu'dur. Yaz Taarruzu'nun başarısı faşizme karşı zaferin yollarını döşüyor!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England

Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

Faşist cuntaya karşı savaşta Yaz Taarruzu!

5. Yaz Taarruzu Kartı bağış karşılığında adresimizden istenebilir.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Sessizliğe aldanmayalım

Değerli yoldaşlar,
Paris'te konfeksiyon kesiminde çalışan Türkiyeli bir işçiyim. Faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra 6 Nisan-2 Mayıs 1981 tarihleri arasında gittiğim Türkiye'deki gözlemlerimi size iletmekte yarar görüyorum.

6 Nisan'da Paris Orly havaalanından Yeşilköy havaalanına indikten sonra gümrük salonunda didik didik arandık ve uzun uzun sorguya çekildik. Salonun duvarında Atatürk ve Evren'in portreleri yanyana idi. Bir hayli süren bu arama ve sorgulamadan sonra bir-iki gün İstanbul'da kaldım. Bu sürede İstanbul bende işgal edilmiş ölü bir şehir izlenimini bıraktı. İnsanlar kızgın ve suskundu.

İstanbul'dan Ankara'ya giderken arabamız 2 kez arandı. "Muzaffer işgal kuvvetleri" havasındaki askerler herkese düşmanca davranıyorlardı.

Ankara'ya indikten sonra evime giderken yolda bindiğim taksi yine Hasköy dolaylarında 5 kişilik bir ekibin silahları gölgesinde yola kurulan barajda arandı ve bavulumdaki 1 karton Marlboro sigarasına sözümona sigaraları bittiği için el konuldu.

Etlik-Keçiören'deki evime gittiğimde evde kalan anam ve karımdan yörede 12 Eylül'den sonraki operasyonların gerçeğini dinledim. Bütün evler didik didik aranmış, insanlar götürülmüş ve onlardan hâlâ bir haber alınamamış. Faşist baskı ve terör ne lâzımsa(!) azamisini yapmış ve hâlâ yapmaktadır. (Bu yörede sokakta 4 ceset bulunmuş.)

Ankara'da kaldığım sürece görebildiğim insanların pahalılıktan şikayetçiliği oldu (örneğin 1 ekmek 15 TL, 3 dilim baklava, ki bu bir porsiyon oluyor, 115 TL, 1 porsiyon kıymalı pide 95 TL, 1 yumurta yerine göre 7,5 ila 10 TL arası). Her yerde ve adım başında suratı asık askeri ekipler var. (Özellikle okullarda, fabrikalarda ve gecekondularda.)

İşçiler huzursuz. Fabrika ve iş yerlerinde korkunç baskılar varmış. Kimse ağzını açamıyormuş. Normal bir ayakkabının fiyatı 2500-3000 TL olduğu bu koşullarda, bir işçi ailesinin bugünkü ücretlerle geçinmesi olanaksız.

Bunlardan başka Şirintepe'deki şüpheli aileler sürülüyormuş. (Eniç ... ve ailesi de bunlardan biri). Televizyon yayınlarına gelince, hergün Atatürk anlatılıyor.

Özetle halk suskun, ama kanımca bu suskunluk faşist cuntanın hiç de hayrına değil. Çünkü kaderine razı ihtiyar anam bile faşist cuntanın kimin için olduğunun muhasebesini kendi kendine yapıyor, yapabiliyor.

Bu sessizliğe aldanmayalım, fırtınalı günlere hazırlanalım yoldaşlar. Çünkü tanklarla gelen faşist zorbaların devrimle gitmesi kaçınılmazdır yoldaşlar!

Kahrolsun faşist cunta!

Ç.İ.
Paris

Finans-kapital yurtdışındaki işçilere yalvarıyor

Yoldaşlar, bilindiği gibi, *Tercüman*'nın düzenlediği yurt dışı işçi kurultayı yapıldı.

Kurultayda faşist hükümetin bazı bakanları, başbakan, Turgut Özal ve *Tercüman*'ın sahibi Kemal Ilıcak konuşmalar yaptılar. Yurt dışından gelen işçi temsilcileri(!) Kurultaydan sonra Kenan Evren ile görüştüler.

Toplantı baştan sona finans-kapitalin sözcülerinin demogojieri ile doluydu.

Bayındırlık Bakanı Tahsin Özalp "biz gurbetçilerden çok şey bekliyoruz" gibi demagojiler yaptıktan sonra, hemen Alman bankalarında bulunan 45 milyar değerindeki parayı işçilerden Türkiye'ye göndermelerini "rica" etmiştir.

Daha sonra hükümette yer alan Türk-İş'in adamlarından şimdiki Sosyal Güvenlik Bakanı konuşma yaptı. Bu adam yaptığı konuşmada, baştan sona, finans-kapitale hizmette kusur etmediğini kanıtladı. Adam DİSK'in bağımsız mahkemelerce yargılandığını anlattı.

Tercüman gazetesi sahibi

Kemal Ilıcak'ın konuşması oldukça ilginçti. Yurt dışında bulunan işçilerimizin yabancı bankalarda bulunan tasaruflarının Türkiye'ye getirilmesi konusunda işçilerin kınanması gerektiğini(ne kadar tatlı bir konuşma değil mi)... bu tasarrufların Türkiye'ye aktarılmasının devletin vazifesi olduğunu vb. söyledi.

Tüm kurultay finans kapitalin dış ülkelerdeki işçilerle samimi bir şekilde ilgilenmesinin nedeninin kendi çıkarı olduğunu açıkça kanıtladı.

M.K.
İzmir

Faşizme karşı
5. Yaz Taarruzu!

5. Kongre için
Yaz Taarruzu!

Her koşulda savaşım sürüyor

Yoldaşlar, herşeyden önce mücadelenizde sonsuz başarılar dilerim.

1 Mayıs 1981 faşist cuntanın ağır baskı ve terrör koşullarında geçti. Hergün işkencehanelerde binlerce devrimciye işkence yapan cuntacılar 1 Mayıs'da da askerle halkı, çocuklarıyla ana ve babalarını karşı karşıya getirmeye çalıştılar.

Ama halkın gerçek öncüleri mücadeleden bir adım olsun geri durmadı. Belgileriyle tüm yurda ışık saçtılar. Biz de kendi çapımızda eylemimizi koyduk.

İşçi sınıfımız ve bağlaşıkları hangi koşulda olursa olsun mücadele edebileceklerini dosta düşmana gösterdiler.

Yaşasın 1 Mayıs!
Daha ileri Daha güçlü!...

M.K.
İstanbul

Papa'ya saldırı provokasyondur

Değerli yoldaşlar,
Sizlere Papa'nın vurulması hakkındaki görüşlerimi yazıyorum.

Ağca olayı, Türkiye'deki komünistlere, devrimcilere yapılan işkencelere karşı Avrupa'da tepkiyi azaltmak ve faşist cuntayı sergilemek için çalışan Avrupa'daki Türkiyeli devrimcileri baskı altına almak için hazırlanmış bir provokasyondur.

Oniki Eylül öncesi Türkiye emperyalizmden kopmaya çok yaklaşmış bir zayıf halkaydı. Sınıf savaşı yerel ayaklanmalara ulaştı. Avrupa ülkelerindeki sınıf savaşının en yükseği Türkiye'de verildi. Dünya emperyalist burjuvazisi bunu gördü. Orta-Doğu petrol merkezine yakın, can düşmanı Sovyetler Birliği'nin sınırındaki bir karakolunu kaybetmemek için 12 Eylül'e yeşil ışık yaktı. Darbenin hemen ardından dünya burjuva basını bu karşı devrimci darbenin gerekliliğini savunmaya başladı.

Avrupa'daki Türkiyeli komünistler, devrimciler faşist Evren iktidarının canice uygulamalarını Avrupa işçilerine, kamuoyuna sergiliyorlar. Halkının kurtuluşu için savaşmaktan dolayı devrimciler idam edildi, onlarcası idam ile yargılanıyor, binlercesi işkence altında, yüzbini zindanlarda. İnsanlık düşmanı nazizmin kara yüzünü görmüş Avrupa halkı faşist zulme hayır diyor. Avrupa ülkeleri hükümetlerinin işleri bu tepkiler sonucunda zorlaştı. Avrupa Parlamentosu'nda Türkiye burjuvazisi aleyhinde karar alındı. Çok daha önemlisi Avrupa işçi sınıfının proletarya enternasyonalizmine bağlılığının artabileceği korku yarattı. Avrupa'daki anti-faşist yürüyüşlerin yığınsallaşması, Leeds-Londra yürüyüşçülerine İngiltere işçilerinin desteği telaşı arttırdı. Anti-faşist tepkileri eritmek, faşist Evren iktidarının karşı-devrimci uygulamalarına destek olmak için emperyalist burjuvazinin yüzyıllardır kullanageldiği bir kurumunun lideri papa kurban seçildi ve yine yüzyıllardır uygulayageldiği karanlık entrikacılık yöntemiyle bir Türk faşist teröristi Papa'nın üzerine sürüldü.

Kahrolsun faşist diktatörlük!

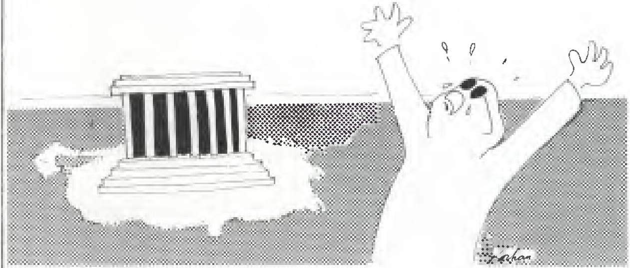
Faşist diktatörlüğü halk devrimiyle yıkacağız!

A.Ç.

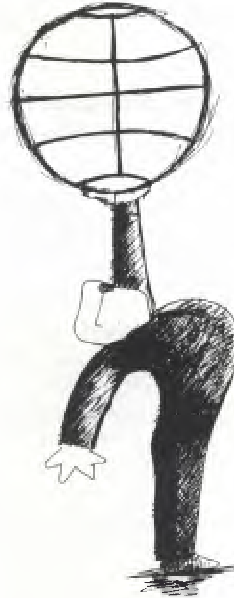
İŞÇİ MİZAHI

FERYAT

"... Dünya Bankasına, IMF'e ülkemizi ipotek ediyoruz... Hey gidi bir zamanların Atatürk Türkiye'si! Senin hudutların bu satılmış işbirlikçilerinin eliyle sadece Anıtkabir duvarlarından ibaret kalacak kadar mı daraldı." (20, Mayıs, 1981 *"TKP'nin Sesi"*)

Fakat bu kadar feryat etmeğe değer mi?
Evvelallah M.Kemal Atatürk'ün dediği gibi,

"Bir Türk dünyaya bedeldir!"

ATA KİM BİNECEK?

Yıllar sonra karşılaşan iki arkadaştan biri menşevik diğeri bolşevik idi. Bolşevik her yıl Yaz Taarruzu yaptıklarını, nasıl özveri yarışı içerisinde bulunduklarını, faşist cuntaya karşı Yaz Taarruzu'nun önemini anlattı.

"Bu da birşey mi?" diyen menşevik "Biz her yıl 30 Ağustos'da taarruz yapıyoruz. Ancak bu yıl büyük bir sorunumuz var. İki komutandan hangisini ata bindireceğimize karar veremiyoruz, Mustafa Kemal Paşa'yı mı, Evren Paşa'yı mı?"

Z.T.
Londra

Devrimci savaşım d vrimci özveri üstünd yükselir

Emine Engin

Beşinci Yaz Taarruzu, 15-16 Haziran ayaklanmasının 11. yıldönümünde başladı.

15-16 Haziran tarihi, ayaklanmalarla dolu dev bir devrimci dönem geçirdiğimizi, karşı-devrimin geçici üstünlüğüyle devrim görevimizin yarım kaldığını hatırlatıyor. Bu görevi tamamlamak, devrimi zafere götürmek, bunun için yoğun hazırlığı sürdürmek gerektiğini anlatıyor. Yaz Taarruzu, bu hazırlığın devrimci özveriden geçtiğini, güçlü bir devrimci hareketin, komünist örgütün, tuttuğunu koparan kadroların ancak devrimci özveri içinde gelişebileceğini anlatıyor.

Bildiğimiz gibi Konferans kararlarımız, devrim savaşının yüksek dönemlerinin devrimci geleneklerini canlı tutmayı görev koydu. Bunun derin anlamı vardır. Ülkemizde hâlâ devrimle çözülebilir sorunlar ortada duruyor. Bu sorunlar temelinde yeniden devrimci durumun fışkırmasını sağlamak, devrimci enerji birikimiyle faşist baskıyı fırlatıp atmak devrimci geleneklerin canlı tutulmasıyla yakından bağlıdır.

Devrimci gelenekleri canlı tutmak çeşitli biçimlerde yapılabilir. Öyle devrimci gelenekler vardır ki, bunları eylemde yinelemek, geleneği canlı tutacağına öldürmeye yarar. Örneğin, 15-16 Haziran ya da İzmir ayaklanmalarının savaşkan geleneğini her yıldönümünde ayaklanmaya kalkışarak canlı tutamayız. Tam tersine ayaklanma ortamı yokken ayaklanmaya kalkışmak o güzelim silahı, geleneği zayıflatmak anlamına gelir. Bu tür devrimci gelenekleri canlı tutmak, deneylerinden ders çıkarmak yoğun ve yaygın propagandayla olabilir.

Bu yıl beşinci kez yapılan Yaz Taarruzu da canlı tutulması gereken önemli bir devrimci gelenektir. Ve Yaz Taarruzu öyle bir devrimci gelenektir ki, onu canlı tutmak, içinde bulunduğumuz şu gericilik döneminde her yıl başarılı bir yaz taarruzu gerçekleştirmekle olur. Yaz Taarruzu, her yıl eylemde yinelenerek canlı tutulacak ve geliştirilecek bir devrimci geleneğimizdir.

Yıllar	Hedefler (1977=100) (1)	Gerçekleşenler (1977 hedefi=100) (2)	Gerçekleşenler (konan hedef=100) (3)	Gerçekleşenler (1977 gerçekleşen=100) (4)	Hedefi aşma (her (yılki (5)	Katılım (1977 son hafta=100) (6)
1977	100	136.8	136.8	100	36.8	100
1978	200	225	112.5	164	12.5	126
1979	300	374	125	273	25	157
1980*	400	544	137	405	37	186
1981	500	—	—	—	—	—

(* 1980'de Türkiye'de de yaz taarruzu yapıldı, ancak ne hedef, ne gerçekleşen, ne de katılımda Türkiye sayıları dahil değildir. 1981'de de dahil olmayacaktır.)

Yaz Taarruzlarının değerlendirilmesi

Bu beşinci Yaz Taarruzu oluyor. 1977'den 1981'e dek Yaz Taarruzu hem ülke, hem parti içi durum açısından çok çeşitli koşullarda yapıldı. Bu çeşitlilik ülkede devrimci durumun doruk yıllarından gericilik dönemine, parti içinde menşevik yönetime güvenden, 5. Kongre'yle partiyi menşevizmden arındırmanın eşiğine dek uzanıyor.

Tek tek yaz taarruzlarını ele almadan önce endekslerle ve yüzdelerle karşılaştırmalı bir döküm verelim. Tablodaki endekslemede (1) nolu sütunda, 1977'de konan hedef 100 kabul edilmiş, öteki yılların hedefleri buna göre puanlanmıştır. (2) nolu sütunda, yine 1977' de konan hedef 100 kabul edilmiş, gerçekleşenler buna göre verilmiştir. Bu sütuna bakıp, örneğin 1980'de konan hedef 400 puansa, gerçekleşen 554 diye bir karşılaştırma yapılabilir. (3) nolu sütunda her yılın konan hedefi 100 puan kabul edilmiş, gerçekleşenler buna göre puanlanmıştır. (4) nolu sütunda 1977'de gerçekleşen 100 puan kabul edilmiş, öteki yılların gerçekleşmiş sonuçları buna göre puanlanmıştır. (5)'de her yılki hedefi aşma yüzdesi o yıl için verilmiştir. (6)'da ise her yılın son haftasında ulaşılan kişi katılım sayısı, 1977'nin son haftası 100 puan kabul edilerek verilmiştir.

Tablodan özveri düzeyinin ne denli yükseldiği çok açık yansıyor. 1977-1980 arasında katılan kişilerin sayısı %86 arttığı halde, aynı yıllar arasında gerçekleşen hedef %305 artıyor. Yani, 1977'den 1980'e hepimiz devrimci özveride kendimizi geliştirmişiz.

Şimdi yıllara kısaca değinelim.

1977'de ilk Yaz Taarruzu öncesinde menşevik yönetim yaz Taarruzu'nu ürkütücü bulmuştu. O sırada ülke kaynıyordu ve bu oportünizmin üzerini de belli ölçüde gölgeliyordu. Yüksek devrimci savaşın zoruyla Profilo'ya, barikat savaşlarına yağdırılan övgüler, CHP kuyrukçuluğunu gizleyebiliyordu. Her neyse, menşevik yönetim Yaz Taarruzu'na karşı çıktı ama bizim kararlılığımızı görünce aklınca "olgunluk" yaparak, "bırakalım yapsınlar, somuttan öğrenirler" diye Yaz Taarruzu'nu durdurmadı. Devrimci özveri onlara "çocukluk" gibi geldi.

1977'de konan hedef, %37 üstüne çıkılarak toplandı. Örgüt güçlendi, komünist kişilikler gelişti ve gerçekten de ilk Yaz Taarruzu bize somutta çok şey öğretti, ama menşevik yönetimin sandığının tersine devrimci özverinin ürkütücülüğünü değil, önemini öğretti.

Yaz Taarruzu'ndan toplanan parayla, yalnızca yerel değil, çok önemli merkezi gereksinimler karşılandı. Menşevik yönetim Yaz Taarruzu' nun pratik yararlarıyla, yaydığı devrimci etkiden ürküntü arasında bocalamaya başladı. 1978'de Yaz Taarruzu'na yine mırın kırın ettiler, "Taarruz" adı değişsin dediler ama pratik yararlarından vazgeçemedikleri için yine ses etmediler. Bu arada *İşçinin Sesi*'ni kapatmıştık. Kapatırken dediğimiz gibi, işçi sınıfının sesi daha gür yükselsin diye çalışıyorduk.

1978'de 1977'deki hedefin tam iki katı kondu ve konan hedefin de %12,5 üstüne çıkıldı. Ancak 1978 Yaz Taarruzu ötekilerden farklıdır. *İşçinin Sesi* yoktu, *Atılım*'ın oportünizmi sırıtmaya başlamıştı, buna karşılık büyük bir partizanlıkla, büyük bir devrimci inançla yine de Yaz Taarruzu başarıyla sonuçlandı. Ama 1978'de hedefi aşma yüzdesi, hem 1977'den, hem 1979'dan düşüktür. Bu oportünizmin devrimci enerjiyi tıkayıcı etkisını az da olsa içinde taşıyor.

1978'de İTİB toplantısında, toplanan paranın önemli bir kısmının *Atılım*'a bağışlanması için coşkuyla karar alındı. Burada hemen belirtelim ki biz bundan en küçük bir pişmanlık duymuyoruz. Kavgayı açığa çıkarmadan önce Parti'nin düzelmesi, güçlenmesi için elimizden gelen herşeyi yapmış olmanın rahatlığını duyuyoruz. Evet menşevik yönetime hiçbir örgütünden görmediği özveriyi gösterdik. Ama bundan biz kazançlı çıktık. Devrimci özveri geleneği bizde kaldı. Bu gelenek, hem bizim o günkü ideolojik-örgütsel yapımızı yansıtıyor, hem de o yapıyı

geliştirici yönde etki yaptı. Sonuç iki taraf için de ortadadır.

1979'da kavga açığa çıktı. Bu yıl Yaz Taarruzu 1978'dekinden çok daha başarılı oldu. Ama *İşçinin Sesi* henüz parti içindeki komünistleri örgütlemiş değildi. Yaz Taarruzu hâlâ İngiltere'yle kısıtlıydı.

1980'de TKP I. Leninciler Konferansı yapıldı. Komünistler örgütlendiler. Yaz Taarruzu Türkiye'de ve Avrupa'nın belli yerlerinde de yapıldı. Türkiye sayıları, endeksleme ve yüzdelerde dahil olmadığı halde, devrimci durum koşullarında, burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşarak örgütlenen komünistlerin bilinçli-örgütlü-coşkulu özverisi 1980 Yaz Taarruzu'nun göstergelerinde yansıyor. O göstergelerinde yansıyor. O yıl hedef 1977'nin 4 katı saptanmış ve bunun da %37 üstüne çıkılmış. 1980'de katılım ise 1977'den %86 daha fazla olmuş!

Beşinci Yaz Taarruzu

1981 Yaz Taarruzu, TKP içinde komünistlerin çok daha güçlü, menşeviklerin ise dağınık ve zavallı bir durumda oldukları koşullarda yapılıyor. Ancak ülkemizde koşullar değişti, gericilik dönemi geldi. Her dönemde o dönemin görevleriyle Yaz Taarruzu'nu başarıyla gerçekleştirme arasında bağ olduğu gibi, bu dönemde de vardır.

Bu bağı açıklarken en önemli bir nokta kuşkusuz parasal kaynaktır. Devrimci propaganda ve örgütlenmemizin faşist engelleri aşabilmesinde, kadroların, yayın dağıtımının vb. güvenliğinde parasal kaynak bugün büyük önem taşıyor. Bu açıktır, ancak Yaz Taarruzu'yla genel olarak devrimci görevlerimizi yerine getirmemiz arasındaki bağ yalnızca parasal kaynak değildir.

Yürükoğlu yoldaşımızın, geçen sayıda çıkan konuşmasında, Yaz Taarruzu'yla genel devrimci görevlerimiz arasındaki, parasal kaynak sorununun da ötesine geçen, bağlar çok güzel anlatılıyor.

"Büyük ölçekleri ele aldığımız zaman toplumsal psikolojiden kaçmanın olanağı yoktur... Ama daha küçük ölçeklere geldiğimiz zaman, eğer bilinçli bir kadroysa, inançlı bir kadroysa, inatçı bir kadroysa, rahatlıkla o tuzağın üzerinden aşıp geçebilir. Ve gayet iyi biliyoruz örgütümüz bu yıl bu tuzağı aşacak" deniyor. Bundan sonra Taz Taarruzu'nun hedefleri arasında israfı azaltmak, verimi arttırmak ve yığın bağlarını güçlendirmek sıralanıyor. Sonunda Yaz Taarruzu faşist cuntaya karşı savaşta, yığın psikolojisindeki gerilemeyi durdurmada, bu psikolojiyi değiştirmede önemli bir kilometre taşı olarak bağlanıyor.

Yığınlarda faşist cuntaya inanç değil, devrime inançsızlık olduğu için bu diktatörlük ayakta durabiliyor. Faşist devlet ayakta dururken, yığınlarda kendine inanç yaratmak için çabalıyor. Buna karşı bizim komünist örgütümüz de devrime inancı pekiştiren, faşist cuntayı sergileyen, onun ayağının altındaki tabanı kaydıran bir odaktır. Yaz Taarruzu'nun başarısı bu işlevi yerine getirdiğimizin somut bir göstergesi olacaktır. Türkiye'de yoldaşlarımızın yalnızca parasal değil her alanda büyük özveri yaparak yürüttükleri çalışmayı tamamlayacaktır.

Beşinci Yaz Taarruzu'nun iki haftalık göstergeleri, başarısını daha şimdiden kanıtlıyor. Bir kez, beşinci Yaz Taarruzu bu yıl da Türkiye'de gerçekleştiriliyor. İstanbul'dan gelen ve bu sayımızda yayınlanan İMG yazısından da görüleceği gibi, Türkiye'de yoldaşlarımız Yaz Taarruzu'nun her açıdan önemini, anlamını çok güzel dile getiriyorlar.

İkincisi, bu yıl Yaz Taarruzu'na Avrupa'da katılım geçen yıldan çok daha yaygın ve örgütlüdür. İngiltere'de Sussex, Manchester ve Leeds'de, Almanya'da Köln, Hamburg, Mannheim, Dortmund, Düsseldorf ve Nürnberg'de, Avusturya'da da Viyana'da Yaz Taarruzu örgütlü olarak yürüyor. Genel hedefin %65'ini İngiltere, %2 kadarını Avusturya, %33'ünü ise Almanya yükümlenmiştir. Almanya'da da yükümlülükler genel hedefe göre kabaca şöyle dağılıyor: Köln genel hedefin %10'unu, Hamburg %10'unu, Mannheim %8'ini, Nürnberg ve Düseldorf %2.2 kadarını, Dortmund ise %2 kadarını üstlenmiştir. Ve en önemlisi, tüm bu hedeflerin iki haftaya düşen oranı gerçekleşmiş durumdadır.

Avrupa'da menşevikler 1 Mayıs yürüyüşlerine bile artık katılamazken, bu Yaz Taarruzu'nun Avrupa çapında çok geniş ve örgütlü bir katılımla yürümesi, daha şimdiden oportünizme ağır bir tokat olmaktadır.

Oportünistler, bizim bu dönemde de genel psikolojik gerilemeden etkilenmeden Yaz Taarruzu'nu başaracağız, hatta gerileyen psikolojiyi değiştirici etki yapacağız dememize ne diyecekler biliyoruz. Bizi öznel düşlerimizi nesnel gerçeklerin önüne koymakla, serüvencilikle, volüntaristlikle "suçlayacaklar". Ama her zamanki gibi yine yanlış olacaklar.

Biz bilinçli komünistleriz. Ülkemizin ve örgütümüzün durumunun bilincindeyiz. Biliyoruz ki ülkede devrimci durum bastırıldı ama devrimle çözülebilir köklü bir bunalım sürüyor. Faşist diktatörlük bu bunalımı çözemediği sürece, ülkede yeniden, daha güçlü bir devrimci durumun doğması için koşullar vardır. Yeniden devrimci durumun doğmasında, devrime varmasında komünistlerin görevlerini doğru ve etkin olarak yerine getirmeleri can alıcı önem taşımaktadır. Bunu bilen bir komünistin küçük burjuva kaynaklı o kör gerileme psikolojisine kapılma özgürlüğü yoktur!

Evet yoldaşlar, bu gerileme döneminde de Yaz Taarruzu'nu başarmak zorundayız, başaracağız. Bu yalnızca "öznel düş" değil, oldukça katı bir nesnel zorunluluktur. Kuşkusuz bugün bunu yerine getirirken daha büyük güçlüklerle karşılacağız. Ama Yaz Taarruzu zaten devrimci özveri, güçlükleri aşma sınavıdır. Bu yıl gericilik döneminin yarattığı ek güçlükleri de aşacağız ve ancak aşarak, örgüt olarak devrimci psikoloji ve bilinç yayan odak görevini yerine getireceğiz. Koşulları göreceğiz, yarattıkları güçlükleri aşacağız ki dönemi değiştirmede komünist öncülük görevimizi yapalım.

Yürükoğlu yoldaşımız, geçen sayıdaki konuşmasında, Yaz Taarruzu bugün mütevazi boyutlardadır, yarın milyonları kapsayacaktır, diyor. İşte yarın milyonların devrimci özverisini, enerjisini devrim için, sosyalizm için, ülkemizin kurtuluşu için seferber etmenin yolu, bugün Yaz Taarruzumuzun başarısından geçiyor.

Yaşasın devrimci Yaz Taarruzu geleneğimiz!

Yaşasın Beşinci Yaz Taarruzu!

Komünist belgiler 1 Mayıs'da faşizmin ng llerini aştı g çti

Gaffur Güçlü

İşçi sınıfımızın tüm haklarına, devrimci geleneklerine azgınca saldıran faşist cunta bu saldırısını 1 Mayıs'da da sürdürdü. İşçi sınıfının 1977'de 34 şehit vererek, çelik disiplini, demir yumruğuyla imzasını attığı 1 Mayıs alanı 1981'de yine düşman işgali altındaydı.

II.Konferans, "işçi sınıfımızı esas yenen faşist cunta değil, oportünizm ve sosyaldemokrasidir" diyordu. Türkiye'de yaşanan 1 Mayıslar ve 1 Mayıs'larda oportünistlerin izlediği siyasetler bu saptamanın açık örneklerini oluşturuyor.

Oportünistler sınıf savaşının yaşanan devrimci durumda giderek sert biçimler aldığı, işçi sınıfının devrimci eylemlerinin yükseltilmesi ve güçlendirilmesinin gerektiği, her tür yığın eyleminin ayaklanmanın doğrudan propagandasıyla birleştirilmesinin görev olduğu koşullarda 1 Mayıs'ları reformist belgi ve siyasetlerle burjuvazinin kabul sınırlarına hapsettiler. "Burjuvazi ne kadar izin verdiyse, o kadar yaptılar."

1 Mayıs 77'de fabrikalarda kurulan işçi komiteleri CHP oylarını korumak için seçim sandıklarını koruma komiteleri haline getirildi. İşçilerin yeni deneylerle, bilenerek çıktığı 77 1 Mayıs'ının hemen ardından yığınların devrimci enerjisini CHP için seferber ederek yığınlarda CHP umutlarının yayılmasına hizmet eden menşevikler, 78 1 Mayıs'ında burjuvaziden "özgürlük" dilenmek için kolları sıvadılar. Ülke koşulları ise, partinin illegal çekirdeğinin güçlendirilmesi ve döneme uygun yeni savaş örgütleri kurulmasını gerektiriyordu. Oysa menşevikler "TKP'nin illegal ve özgür" olduğunu "unutarak", legale çıkmakla özgürlüğü özdeşleştirerek, 1 Mayıs 78'in ana belgisini "TKP'ye özgürlük" belgisi yaptılar. 79 1 Mayıs'ında İzmir'de ise ana belgi "MHP, ÜGD kapatılsın can güvenliği sağlansın" idi. Sosyal-demokrat CHP'nin yasalara saygılı olmakla takdirini kazanan menşeviklerimiz, İzmir'de faşizmi MHP ile sınırlayarak yığınların bilincine karşı cinayet işlediler. Tüm bu 1 Mayıs'larda görülen, dönemin koşullarına uymayan savaş biçimleri ve reformist belgiler sonucu yığınların devrimci potansiyelinin eritilmesi, kadroların ve yığınların militanlığının dizginlenmesi ve çürütülmesiydi.

1 Mayıs 1980 ise oportünizmin 1 Mayıs'lardaki ihanetinin tarihsel örneğini oluşturuyor. Türkiye'de çeşitli bölgelerde iç savaşın sürdüğü, İzmir'de işçi sınıfının ayaklandığı, barikata çıktığı, yığınların sokaklara döküldüğü ordu ve polisle çatıştığı, gecekondu semtlerinde, işçi yataklarında sıcak savaşın sürdüğü ve burjuvazinin de saldırısını giderek yoğunlaştırdığı bir ortama rastlayan 1 Mayıs 1980'de ülke çapında ayaklanmanın propaganda ve ajitasyonu tarihsel görevdi. Komünistler bu görevi yerine getirmeye çalıştılar. 1 Mayıs 1980 dönüm noktası olacaktır dediler ve bu dönüm noktasının proletaryanın ve emekçi yığınların aydınlık Türkiye'si yönünde olması için, gecekondu mahalleleriyle, işçi yataklarıyla, geçtiğimiz yerde tüm yığınları safımıza alarak, bizi engellemeye kalkacak askerleri de yanımıza katarak, sel gibi, çığ gibi İstanbul'a 1 Mayıs alanına dediler. Oportünistler ise izin aldıkları Mersin'de yürümenin propagandasını yaptılar. Burjuvazinin izin verdiği belgilerle yürümeyi kabullendiler.

Komünistler Mersin'deki mitingde de dolu dizgin belgileriyle, bolşevik coşkuyla vardılar. "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın" "devrim çiçekle değil, silahla olur" belgileriyle "Yaşasın Leninci TKP'miz" "Devrimci silahımız *İşçinin Sesi*" flamalarıyla Mersin'de burjuvazinin koyduğu yasakları tuzla buz ederken, devrimin propagandasını yükselttiler.

Oportünistlerin 1 Mayıs'daki ihanetlerine ilişkin örnekler daha da genişletilebilir. Ancak tüm bunlardan çıkan sonuç, oportünizmin 1 Mayıslarda da savaşı liberal burjuvazinin kuyruğuna takarak, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara hapsederek, sınıf savaşının özünü boşaltığı, proletarya hegomonyası yerine, burjuva hegemonyasının güçlenmesine katkıda bulunduğudur.

Bugün faşist cunta sağladığı geçici üstünlükle, işçi sınıfının savaşlarla kazandığı 1 Mayıs'ı yasaklamaya çalışıyor. O kadar ki ne olur ne olmaz endişesiyle 1 Mayıs'ın bahar bayramı olarak tatil olmasını bile yasaklıyor. 1 Mayıs'tan dört gün öncesinden itibaren gecekondu semtleri askeri birliklerle kuşatıldı. Fabrikaların çevresine askerler doluştu. 30 Nisan'da tüm işyerlerine, okullara, fabrikalara gönderilen genelgelerle 1 Mayıs'ta işe gelmeyenlerin cezalandırılacağı, tüm izinlerin kaldırıldığı duyuruldu. İstanbul'un tüm giriş çıkışları tutuldu. Taksim, Aksaray v.b. merkezi yerlerde jiplerin üzerinde makinalı tüfekli askerler namluları halka çevirmiş tarayacakmış gibi hareketlerle gözdağı vermeye çalıştılar.

Faşist cuntanın tüm bu önlemleri yine de 1 Mayıs çalışmalarını engelleyemedi. Gecekondu bölgelerinde ve merkezi bölgelerde yüzlerce pul dağıtıldı, afiş yapıştırıldı. Belgilerimizle süslü binlerce kağıt dağıtıldı. Okullar da burjuva Kemal'in resimlerinin üstünde komünist belgiler yazılı pullar gözüküyordu. Bu çalışmalar semtlerde emekçilerin açık sevgisini ve sempatisini kazandı, moral verdi.

Komünistlerin 1 Mayıs belgileri ise şunlardı:

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi — Faşist cunta Orta Doğu'da savaş mikrobudur — Bütün ülkelerin işçileri birleşin — Yaşasın 1 Mayıs — Biji yek Gulan — 1 Mayıs'ı tunç bileğimizle yaşatacağız Tanklarla gelen devrimle gidecektir — Kahrolsun faşist cunta, Yaşasın ileri demokratik halk devrimi — Kürt ve Türk halkı faşist cuntaya karşı savaşta birleşin — Kürt ulusuna ayrılma hakkı — Kahrolsun sömürgecilik — İş, ekmek, özgürlük için faşist cuntayı yıkalım — İşkencehanelerini zindanlarını başlarına yıkacağız — Faşist cunta üniformalı finans kapitaldir — Ekmeğimizi kara generallerle paylaşmayacağız, faşist cuntaya özveri yok — 10.000TL ücreti kara generallerin başına çalacağız — Yüksek hakem kurulu işçilerin değil, faşist cuntanın sözcüsüdür — Tüm devrimci, demokrat, ilerici siyasi tutuklulara özgürlük — Askerler silahlarınızı halka değil, faşist cuntaya çevirin!

Oportünistler ise 1 Mayıs'ta İstanbul'u terketme yolunu tuttular.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!
İŞÇİNİN SESİ
Devrimci savaşım, devrimci özveri üstünde yükselir!
Yıl: 8, Sayı: 161
23 Haziran 1981

ÇEK-AL

FAŞİZM KONUSUNA DEVRİMCİ YAKLAŞIM

Selim Gür

Faşizm, teorik yönleriyle, tarihsel deneylerin dökümüyle çok geniş bir konudur. Bu yazıda biz, faşizmin ekonomik toplumsal temeline, uygulamalarına ve niteliğine, anti-faşist savaşıma ilişkin Türkiyeli ve Latin Amerikalı komünistlerin görüşlerini bizim menşelerle karşılaştırmalı olarak aktarmaya çalışacağız.

Faşizmin ekonomik-toplumsal temeli

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de Yürükoğlu yoldaşımız faşizm tehlikesinin temeline oldukça ayrıntılı olarak değinmişti:

"...Türkiye'de orta gelişmiş bir taban üstünde oluşan finans-kapital dışa açılamadığı, üstelik bir de kendisi emperyalizmin sömürüsü altında olduğu için tüm çelişkiler olağanüstü keskinleşiyor...

"Böyle bir ortamda, 'Batı biçimi burjuva demokrasisi' yaşayamaz. Batı' daki ılık demokrasinin temeli, emperyalist süper kârdır...

"...Türkiye burjuvazisinin 'özgürlükler' vermeye nefesi yoktur. Türkiye'de bugünkü faşist tehlikenin kaynağı da burada, bu ekonomik ve toplumsal yapıdadır. Faşizm isteği yapısaldır.

"Bu durumda olan yalnız Türkiye değildir. Koşulları aşağı yukarı birbirine benzeyen Arjantin, Brezilya, Portekiz gibi ülkelerin tümü için böyle bir durumdan söz edilebilir. Böylesi ülkelerde bugünkü ekonomik ve toplumsal koşullar sürdükçe, Batı tipi burjuva demokrasisi ufku kapalıdır...

"...Ya halkın aşırı sömürüsünü garanti altına alan faşizm, ya halkın devrimci enerjisini seferber ederek sorunları çözecek olan yol, ileri demokratik halk devriminin gerçekleşmesi. Ve bu devrimin çeşitli oportünist 'aşamalar' teorilerinin etkisiyle yarı yolda kalmayıp, Leninci kesintisiz devrim süreci içinde sosyalist devrime dönüşmesi, proletarya diktatörlüğünün kurulması" (R. Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 5. basım, s.56-58).

"Yurdumuzda devrimci durum da, faşizm tehlikesi de aynı kaynaktan, bugünkü ekonomik ve toplumsal tabandan yükseliyor. Kapitalizmin içine düştüğü bunalımdan çıkıyor...

"Halkın savaşımının yükseldiği yerde 'demokrasi' biter, faşizm, zorbalık çıplak diktatörlük başlar...

"işlerin göreceli olarak rahat gittiği, sınıf savaşımının sönük durduğu dönemlerde ve ülkelerde faşizm hiçbir zaman gerçek bir tehlike olamaz, olamamıştır. Ne zaman ki ülkede sınıf savaşımı yükselir, keskinleşir, yığınlar kurtuluş yollarına yönelir, ne zaman ki burjuvazi 'bildik yöntemlerle' yönetemez olur, işte o zaman egemen güçler çıkarı faşizmde görür. Erkini tehlikede gören burjuvazi çıplak diktatörlüğe, faşizme sarılır. Boşuna, inine yaklaştıkça çakalların uluması artar dememişler. Türkiye'de olan da budur. *Giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılamaz.*

"Sosyal demokrasinin ülkemizdeki şu son bir yıllık iktidarı kimi umutların tersine, gösterdi ki, ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi yapısaldır ve sürmektedir. 'Üçüncü yol'un, ülkemizin toplumsal yaşamında *geçici bir ara aşama* olduğu iyice belirlendi. Bir yanda devrimci güçler hızla büyüyüp güçleniyor, öte yanda faşizm tehlikesi

giderek artıyor" (agy, s.123-125).

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabında faşizm tehlikesinin yapısallığı, devrimci durumla bağı, anti-faşist savaşım konusunda açık yanıtlar geldi. Birçok konunun yanısıra bu konudaki görüşler de TKP tabanında hızla yayıldı ve menşevik yönetimi harekete geçirdi. Menşevikler her türlü karalamaya başvurdular ama "ideolojik" olarak verdikleri tek "yanıt", kitaptan iki yıl sonra piyasaya sürülen içi boş, dar bir çerçeveyi aşamadı. "Çerçeve"de menşevikler, *EZHT*'deki faşizme ilişkin görüşlere şu "eleştirileri"(!) getirdiler:

"2. Faşizm tehlikesinin çözümlemesi yanlıştır. Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde faşizmin kaynağı yalnız iç etkenler değil, özellikle emperyalizmdedir.

"3. Yapısal ikilem olarak ileri sürülen 'ya faşizm, ya devrim' sloganı yanlıştır. Faşizmin geriletilmesi, demokratik özgürlüklerin korunması ve genişletilmesi görevlerini gözardı ediyor" (*İşçinin Sesi,* "Tarihsiz ve Talihsiz TKP MK Bildirisi", sayı: 113-114).

Böylece menşevikler faşizmin ana kaynağını emperyalizm olarak saptadılar ve anti-faşist savaşı da burjuva demokrasisine sınırladılar. Yaşam menşeviklerin çerçevesini kırıp attı, *EZHT*'de faşizme ilişkin söylenenleri ise doğruladı.

Yalnızca Türkiye pratiği değil, dünyanın çok çeşitli ülkelerindeki somut çözümlemeler de *EZHT*'deki görüşleri doğrulayıcı yöndedir. Örneğin, *Yeni Çağ (Barış ve Sosyalizm Sorunları)* dergisinin Nisan 1978 sayısında, Jaime Barrios (Salvador KP MK üyesi), Luis Padilla (Bolivya KP MK üyesi) ve Kiva Maydonik'in (Tarihçi-SSCB) ortak imzalarıyla yayınlanan "Latin Amerika'da faşizmin doğuşu ve özellikleri" adlı yazıda şöyle deniyor:

"Bunalım, *sosyal-ekonomik problemlerin çetinleşmesinde ve sömürücü yönetim çevrelerinin bunalımı olağan metodlarla çözme olanaksızlığında;* Latin Amerika ülkelerinde bağımlı, çarpık kapitalizmin ve kapitalizm öncesi kalıntıların sürdürülmesinde; *kıyasıya sınıf savaşımında ve özellikle* Küba devriminin üstün gelmesinden ve Şili'de, Peru'da, Bolivya'da ve diğer bazı ülkelerde devrimci süreçlerin gelişmesinden sonra *bunalımdan devrimci bir çıkış yolu bulunması olanağının artmasında kendini gösteriyor...* Ve en sonu *yerli burjuvazinin zayıflığında, yaklaşmakta olan devrim karşısındaki dağınıklığında ve temsili demokrasi sistemi çerçevesinde manevra alanının daralmasında beliriyor.* (abç)

"Faşizm tehlikesi şu veya bu Latin Amerika ülkesinin belirli ekonomik gelişme aşaması içinde özellikle artıyor... Faşist eğilimlerin, gelişme bakımından orta düzeydeki bağımlı kapitalizmin düştüğü bunalımın olgunlaşması evresinde en çabuk üstelediğini saptayabiliriz... Demek ki bu rejimler yapısal bunalımın doğurduğu problem ve çelişkileri 'çözme', ... ödevini yükümleniyor...

Tekelci büyük burjuvazi faşizme başvurmakla halkın öteki katmanlarının sırtına basarak kendi konumlarını güçlendirmeye; devrimci alternatifi hesaptan çıkarmaya; burjuva diktatörlüğünde yeni bir mekanizma yaratmaya, halk yığınlarının gelir düzeyini düşürmeye, birikim normunu yükseltmeyi garantilemeye, bağımlı devlet tekel yapılarının gelişmesini desteklemeye çalışıyor...

"Latin Amerika'da faşist eğilimlerin doğuşu herşeyden önce iç gelişmenin objektif yasa ve çelişkilerinden ileri geliyor...

"Bu süreç, Latin Amerika ülkelerinin sosyal-ekonomik ve politik çelişkilerini derinleştiren kapitalizmin genel bunalımı çerçevesinde oluşuyor. Demek oluyor ki faşizm egemen sınıfların burjuva demokrasisi çerçevesi içinde çözemedikleri yapısal bunalımın sonucudur."

Görüldüğü gibi, yazıda faşizm tehlikesi ve devrim alternatifi birlikte ele alınıyor, bunlar yapısal bunalıma dayandırılıyor, burjuva demokrasisinin geçersizliği vurgulanıyor ve faşizm tehlikesi ana olarak iç gelişmeye bağlanıyor. Faşist rejimlerin işlevi ise yapısal bunalımı giderme olarak belirleniyor.

Başka bir deyişle, *Yeni Çağ*'da getirilen fikirler *EZHT*'deki fikirlerle benzeşiyor, bizim menşeviklerin "çerçevesi"nin ise oldukça dışına düşüyor.

Faşizmin niteliği ve uygulamaları

Menşevikler faşizmin ekonomik-toplumsal temellerini, faşizm tehlikesiyle devrimci durumun bağını yadsıdılar. "Reel olan faşizm tehlikesidir" diyerek, faşizmin sınıfsal özünü gizleyip onu MHP ile sınırlayarak faşizmin gelmesine ister istemez yardım etmiş oldular.

Türkiye'de faşizmin MHP ile sınırlı olmadığını, "yurtsever ordumuz" eliyle gelmesinin daha büyük bir olasılık olduğunu Yürükoğlu yoldaşımız 1979'da yazdı:

"Gerçekten faşist bir iktidar olasılığı üstünde düşününce görürüz ki, bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullar altında MHP eliyle bir faşizmdense, "demokratik ve yurtsever ordumuz' eliyle ya da ardında onun durduğu Kemal Satır gibi 'tarafsızlar' eliyle bir faşizm çok daha olasıdır" (R. Yürükoğlu, "Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir", *İşçinin Sesi,* 15 Ağustos 1979).

Yaşam bu değerlendirmeyi doğruladı ve "yurtsever ordumuz" eliyle faşizm ülkeye dayatıldı.

"1980'e doğru ekonomik-toplumsal bunalım iyice derinleşti. İşsizlik her yıl artan bir hızla büyüdü. Pahalılık dayanılmaz boyutlar aldı. Sınıf savaşımı yükseldi. İşçi sınıfımız grevlerle, direnişlerle, gösterilerle, barikat savaşlarıyla tüm emekçi yığınların başında yürüdü. Devrim, karşı-devrim boğuşması, herşeyi belirleyen ana olgu olmaya başladı. Bir yandan burjuva devlet aygıtı işlemez duruma gelirken, öte yandan devletin faşistleşmesi süreci yol aldı.

"1980 yılında, ya devrim-ya faşizm ikilemi yol ağzına geldi. Oniki Eylül faşist darbesi böyle bir ortamda yapıldı. Faşist darbe, burjuva devletinin dağılıp parçalanmış yanlarını ayıklayarak, faşistleşmesi sürecinde nitelik dönüşümü sağlayarak ve buna dayanarak bunalımı emperyalizm ve yerli finans-kapital yararına, tersinden çözebilmek amacıyla geldi" (*TKP II. Konferansı Kararları — 1981,* s.13-14).

Menşevikler Komintern'in 7. Kongresi'nde yapılan "en .. en"li tanıma bir şablon gibi yapıştılar ama faşist cuntayı bu tanıma bir türlü yakıştıramadılar. Faşist diktatörlüğe önce askersel diktatörlük derken, şimdi diktatörlüğü bile kaldırdılar, askersel yönetim diyorlar.

Konferans menşeviklerin faşizme ilişkin tutumunu, yeni dönemdeki yeni ihaneti sergiledi:

"Yıllardır ülkemizin yaşadığı devrimci durumu yadsıyan partimizin oportünist kanadı, şimdi de darbenin faşist niteliğini yadsıyor. Göstermelik MHP'li avını ve cuntanın içinde 'daha kötü' bir kanadın varlığını buna gerekçe olarak kullanıyor. Hatta 'kötü'süne karşı 'iyi' kanadı 'ilerletmeye' çalışıyor. CHP ile cepheyi bu 'iyi' kanadı da içine alacak biçimde genişletmeye çabalıyor. Cuntaya anti-faşist yetenekler yakıştırıyor.

"Bunlar, oportünizmin faşizm anlayışının sığlığını gösteriyor. Bir kez, cuntanın MHP'li avı göstermeliktir, yığınların anti-faşist duygularını sömüren, hedef şaşırtmaya çalışan bir demagojidir. Ama böyle olmasa da, kapitalizmde genel çıkar birçok özel çıkarın çatışmasıyla ortaya çıktığı için, faşist bir yönetimde de kanatların varlığı şaşırtıcı değildir. Tarihde bunun en canlı örneği Nazilerdir. Romanya'da faşist diktatörlük kurulunca, ilk yaptığı iş, faşist partinin liderlerini öldürmek olmuştur" (agy., s.21-22).

Konferans, aynı zamanda faşizmi belirleyen özelliklerin genel çerçevesini net bir biçimde koydu:

"Faşizme en başta özü işlevi açısından bakmak gerekir. Genel bir yaklaşımşımla faşizm emperyalist aşamanın karşı devrimidir...

"Faşizm finans-kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü altında 'rejimi kurtarma' çabasıdır. Bu bakımdan, başını, kapitalizmi kurtarmanın nesnel gerek-

sinimleriyle, kendi gurupsal çıkarları en iyi üstüste düşen finans-kapital gurubu çeker. Başka bir deyişle, yığınlar üzerinde en ağır şiddet uygulanmasını, şovenizmi kışkırtarak, silahlanarak, gerekirse savaşla dışa açılmayı, vb kendi somut gereksinimlerinden hareketle savunan finans-kapital gurubu faşist diktatörlüğe 'öncülük' yapar. Ancak bir gurubun kendi somut istemlerinden çıkarak 'gereksinimleri' en iyi görüyor olması, bunların yalnız o gurubu ya da yalnız finans-kapitali değil, tüm kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinimleri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

"Faşizmin kapitalizmi kurtarmaya yönelişi, tüm burjuvazinin desteğini alması için nesnel temeldir. Ülkenin yüksek sınıf savaşları yaşamış olması, burjuvazinin işçi sınıfı korkusuyla dolu olması da onun bu desteğini esirgememesinin güçlü bir öznel dayanağıdır.

"Azınlığa dayalı hiçbir açık diktatörlük, öteki sınıflar üzerinde yalnızca kaba şiddetle ayakta duramaz. Faşist diktatörlüğün de, çeşitli ekonomik manevralarla ve yoğun propagandayla beslenen bağlaşıklık siyasetleri vardır. Bu nedenle, faşist diktatörlüğe şu ya da bu kesimin öncülük etmesinden kalkarak, bundan doğrudan ya da dolaylı çıkarı olanları unutmamak gerekir. Bu gerçekler dikkate alınmalı, anti-faşist savaş hiçbir zaman finans-kapitalin de yalnızca bir kesimine karşı savaşa indirgenmemelidir" (agy, s.19-20).

"Türkiye'de faşist diktatörlüğün başını askersel endüstri kompleksini, otomotiv gibi alanları kapsayan üniformalı ve sivil finans-kapital kesimi çekiyor. Bu kesim öncülüğünü kabul ettirmek için özellikle tekstil çevresinde öbeklenen kesimlerle kapışıyor" (agy, s.24).

"Türkiye Almanya değildir. Faşist cuntanın üzerinde durduğu ekonomik taban çok daha güçsüzdür. Gelir dağılımında ondan alıp buna vererek manevra yapma olanağı dardır. İşçiden aldığının birazını küçük burjuvaziye sus payı olarak veremez. Faşist cuntanın bu olanağı yalnızca tekeldışı burjuvaziye kadar varabiliyor. Onun dışındaki tüm kesimlerden yalnızca almak ve üstelik uzun süre almak zorundadır. Bu da yurdumuzda faşizmin kurmaya çalıştığı iktidar blokunun ekonomik-sınıfsal tabanını yalnızca burjuvazi ile sınırlıyor" (agy, s.30).

Böylece Konferans kararları, hem faşizm anlayışının genel çerçevesini, hem de Türkiye'deki faşist diktatörlüğün öncüsünü ve bu öncünün çevresindeki iktidar blokunu belirledi.

Yukarıdaki bölümde sözü geçen *Yeni Çağ*'daki yazıda da buna benzer görüşler yer almaktadır.

"Bundan 40-50 yıl önce olduğu gibi, çağdaş Latin Amerika'da da bu blokun (iktidar bloku—S.G.) içinde çoğu ahvalde ön planda gelen yabancısıyla yerlisiyle finans-kapital yönetmenlik rolünü oynuyor" (*Yeni Çağ*, Nisan 1978, s.337).

Görüldüğü gibi, yazıda faşizme ilişkin olarak, bir iktidar blokundan ve bu blokda finans-kapitalin yönetici rolünden söz ediliyor. Yine aynı yazıda, Latin Amerika'daki faşist rejimlerin uygulamaları şöyle anlatılıyor:

"Faşist rejimlerin, kıtada diğer burjuva egemenliği biçimlerinden kendilerini ayırdeden en karakteristik 'genetiksel' ve 'görevsel' çizgisi de, politik erk sistemi içinde gerçekleştirilen bir dizi önlemlerdir.

"Bu önlemler herşeyden önce söz konusu politik erkin anayasal temellerini değiştiriyor, ya da giderek büsbütün silkip atıyor. Faşizm, genellikle, temsili burjuva demokrasisini yalnız eylemde değil, biçimsel olarak da yok ediyor, yurttaşların yasalarda garantili hak ve özgürlüklerini çiğniyor, politik partilerin rolünü ve önemini de hiçe indiriyor. Böylece demokrasinin yerini bir askersel veya askersel-sivil dikta rejimi alıyor. Hemen hemen her zaman, parlamenter sistem, yargı organlarının bağımsızlığı, basın özgürlüğü, üniversitelerin ve yığınsal örgütlerin özerkliği eylemde ortadan kaldırılıyor. Yerel özyönetim organlarının varlığına son veriliyor, yetkilerin bölünmesi ilkesi yok ediliyor.

"Tüm reel politik erk (kararlar alma ve zor kullanma yetkisi) sömürücü sınıfların doruk kesiminin ve silahlı güçlerin elinde toplanıyor ve artık asıl bunlar dolaysız yönetim gücü haline geliyor. Halk hareketinin en kıyıcı ve kanlı metodlarla ezilmesi günlük bir uygulama oluyor. İşkenceler ve öldürme olayları rejimin diğer özellikleriyle organik olarak bağlı bir temel nitelik çizgisine, politik egemenliğin ve uluslararası tekellerce sosyal-ekonomik faşist 'tasarı' dayatmacaların belirtisine dönüşüyor.

"Bütün faşist rejimlerin ortak olduğu ikinci önlemler takımı sosyal-ekonomik alanla ilişkilidir. Bu alandaki politika, burjuva toplum düzenini savunma ve sürdürme tutumu olarak belirlenir. Bu politikanın ana karakter çizgisi, emekçilerle her türlü uzlaşma çizgisinin ilkesel olarak reddedilmesidir. Bu cümleden olarak, ulusal gelir dağılımında emekçi yığınların yararına herhangi bir değişmeye yanaşılmıyor. Faşizm, birikim düzeyini her ne pahasına olursa olsun yükseltmek ve sermaye merkezileşmesi sürecini hızlandırmak için çırpınırken, bir avuç yeni oligarşinin zenginliği ile halkın ezici çoğunluğunun çaresiz yoksulluğu arasında çok büyük bir uçurum yaratıyor, faşist eğilimlerin geçici olarak üstün geldiği ülkelerin bütün sosyal problemleri keskinleşiyor. Ulusal gelirden emekçilerin payının sürekli azalması, herşeyden önce reel iş ücretlerinin ve halk yığınlarının yaşam düzeyinin düşmesinde kendini gösteriyor.

"Faşist modelin ekonomi politikasını oluşturan üçüncü küme önlemlere gelince, bunların çeşitli rejimler tarafından gerçekleştirilmesinde önemli ayrımlar vardır. Öyle ki, Brezilya'da, örneğin, geniş ölçüde ekonomik gelişme, bağımlı sanayileşme, gerek Latin Amerika ülkeleri pazarları, gerekse başka kıtalar pazarları için ihraç malları üretimi yolu tutuldu. Şili ve Uruguay'da, aynı zamanda Bolivya'da bölüm bölüm artış eğilimleri, yani emperyalist 'merkez'in istekleri ve dolaysız çıkarları temeli üzerinde tek tek işkollarını geliştirme yönü bugün de ağır basıyor.

"Öte yandan, faşist rejimlerin ekonomi-politikalarını yaşama geçirme metodlarında benzeşen çizgiler vardır. Örneğin, her araca başvurularak, halk yığınlarının gereksinimlerine kulak asmadan, biçimsel ekonomik kalkınma yolunda yüksek göstergelere erişmeyi yeğlemek gerektiği propaganda ediliyor; bu yolda 'verimlilik', 'etkinlik', 'rasyonelleştirme' vb gibi ölçütler dilden düşürülmüyor.

"Bu ekonomi politikası önemli derecede yabancı sermayenin 'yardım'ına dayanıyor ve terör zoruna 'politik istikrar' ve 'yeni ihraç malları işlemini' (en çok şimdi büyük korporasyonların ilgilendikleri mallarda) genişletmek yoluyla ülkeye yabancı sermaye akımı sağlamayı amaçlıyor" (*Yeni Çağ*, Nisan 1978, s.339-341).

Bir kez, yukarıdaki yazıda MHP gibi bir siyasal partinin siyasal erki alması, faşizmin belirleyici özellikleri arasında sayılmıyor. Faşizmden "askersel veya askersel-sivil dikta rejimi" olarak söz ediliyor. İkincisi, faşizmin aldığı önlemlerin temel bir karakteristiği olarak, "burjuva toplum düzenini savunma ve sürdürme" belirtiliyor. Üçüncüsü, faşizmin geçici olarak üstün geldiği ülkelerde toplumsal sorunların keskinleştiği ve bu sorunların çeşitli ülkelerde farklılıklar gösteren somut önlemlerle emperyalizm ve finans-kapital yararına, halka karşı bir yoldan çözülmeye çalışıldığı anlatılıyor.

Yukarıdaki yazıda anlatılanlar, askeri faşist diktatörlüğün Türkiye'deki uygulamalarıyla büyük benzerlikler taşımaktadır, ama menşeviklerin Türkiye'deki rejimi değerlendirmeleriyle oldukça farklıdır.

Anti-faşist Savaşım

TKP menşevik kanadı da kuşkusuz "anti-faşist savaşım" veriyor! Ancak

onların "anti-faşist savaşımı" cunta içindeki, MHP'yi yargılayan "iyi" kanatla ve tekeldışı burjuvaziyle birlikte, yine cunta içindeki, ilerici güçlere vuran, faşizmi getirmek isteyen "kötü" kanada karşı garip bir anti-faşist savaştır. Bu "savaşın" en ileri hedefi de kurucu meclis ve 1961 Anayasasıdır.

Menşevikler tekeldışı burjuvaziyle birlikte, faşist cuntanın "iyi" kanadını ilerletmeye çalışırken TİP ve TSİP'in de gerisine düştüler. Bugünkü yönetime faşist demeyerek, menşevikler, küçük burjuva sosyalist hareketlerin öncülüğünü yitirdiler.

TİP ve TSİP cuntayı faşist olarak niteliyorlar ancak anti-faşist savaşta devrimci tavır almayarak, Atatürkçülüğe övgüler dizerek, menşeviklerle reformist konumda birleşiyorlar. Menşevikler, ortak noktaları öne çıkarıcı her zamanki "yapıcı" tavırları içinde ve ardçıların öncülüğünü yeniden ele geçirebilme çabasıyla, cuntanın faşist olup olmadığı tartışmasını, "skolastik" tartışmadır diye örtbas etmeye çalışıyorlar. *Atılım*'ın Şubat 1981 sayısında, "Eylem birliği olanaklı mı?" başlıklı yazıda, "'cuntanın faşistliği' üstüne tartışmalar politik sonuçları olmayan, kısır skolastik tartışmalar" deniyor.

Dün devrimci durum tartışması kısırdı, bugün faşizm tartışması kısır oldu. Devrim yapmaya niyetleri olmadığından, hangi ortamda, kime karşı, kimle birlikte dövüşüleceği menşevikler için anlamsızdır. Onların niyeti, hedefi bugün her zamankinden daha açık ve nettir. 27 Mayıs'ı kutlarken, *TKP'nin (!) Sesi* radyosu şöyle diyor:

"Bir tarafta ulusal kurtuluş savaşı öncesinden beri emperyalizmle uşakça işbirliğini seçmiş gerici güçlerin çizgisi, öbür tarafta Atatürkçüsü, sosyal-demokratı, sosyalisti, komünisti ile en geniş ilerici demokrat güçler yer alıyor. Bir taraf 1961 Anayasası'nı tümüyle gerici bir anayasa ile değiştirilmesi için, öbür taraf 1961 Anayasası'ndaki hak ve özgürlüklerin geriye götürülmemesi için savaşım veriyor."

Yani menşevikler savaş hedeflerini 1961 Anayasası'nın *geriye götürülmemesiyle* kısıtladıklarını radyodan günde beş vakit bağırıyorlar! Hedefi düzgün bir burjuva demokrasisi olarak bile saptamıyorlar.

Latin Amerika'da komünistler ise faşizme karşı savaşta hedefin burjuva demokrasisine dönmek olmadığını açıkça belirtiyorlar:

"Latin Amerika ve Karayip bölgesi ülkeleri komünist ve işçi partilerinin 1975 yılında yaptıkları Havana toplantısının bildirisinde şöyle deniliyor: 'Latin Amerika'da dönüşümler yolu, uyumlu ve sürekli bir savaşım gerektiriyor. Bu savaşımda, faşizmle kavga, emperyalizme ve oligarşiye karşı demokrasiyi savunma ve aynı zamanda politik yaşantıya halkın etkenlikle katılması tek bir süreç oluşturuyor.'

Bu nedenle şimdi Latin Amerika ülkeleri *halkçı* güçlerine burjuva temsili demokrasisine dönmek değil, ilerici, demokratik bir düzen yaratma ödevi düşüyor. Bu ülkelerde, bütün ilerici sosyal çevreler, geçmişin burjuva-demokratik kazanımlarını önemce küçümsemeden, faşizmin yerine gerçekten sosyalist perspektifler açan demokratik bir sistem getirmek üzere savaşım yürütüyorlar" (*Yeni Çağ,* Nisan 1978, s.346).

Görüldüğü gibi, 1978'de yazılan bu yazıda, demokratik hakları savunma, sosyalizme açılan bir halk devrimi için savaştan kopuk olarak ele alınmıyor. Bizim menşeviklerin bugünkü çizgisi ise, dünya işçi hareketinin deneylerine taban tabana terstir.

Komünistler yaşadıkları dönemi, dönemin görevlerini proletaryanın sınıfsal çıkarları doğrultusunda net ve açık koymak zorundadırlar. Taşıdıkları komünist sıfatı bununla bağlıdır. Bu işlevi yerine getiremeyenler o yüce sıfatı kirletirler.

Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP Leninci kanadı, dün devrimci durumda olduğu gibi, bugün, faşist cuntanın getirdiği gericilik döneminde de komünist sıfatını onurla taşıyor.

Bunu sınıf savaşımının her aşamasında kanıtlıyor. TKP II. Leninciler Konferansı Türkiye ortamını doğru değerlendirmekle yetinmedi. Faşist diktatörlük altında, gericilik dönemine giren ülkemizde sınıf savaşımının hedefini, görevleri ve bu görevlerin üstesinden gelmenin, faşist diktatörlüğü devrim yoluyla alaşağı etmenin yollarını da net olarak gösterdi.

"Bugün Türkiye'de komünistlerin taktiğini belirleyen iki koşul vardır. *Birincisi,* devrimci duruma yol açan ekonomik-toplumsal bunalım sürmektedir. Bunun üzerine bir de faşist iktidarın devrim yoluyla alaşağı edilmesi zorunluluğu geçerliliğini korumaktadır. Karşı-devrim bunalımı çözemediği sürece, bastırılan devrimci durumun daha büyük bir güçle fışkırması kaçınılmazdır. *İkincisi,* bugün Türkiye'de karşı-devrim egemen olmuştur. Burjuvazi, işçi sınıfına ve tüm emekçilere karşı görülmedik bir vahşetle saldırmaktadır.

"Bu koşulların birincisi, faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımını sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımıyla bağlamayı, devrim propagandasını yoğun olarak sürdürmeyi, devrimci enerji birikimini hızlandırmayı gerektiriyor. İkincisi, faşist diktatörlüğün yerle bir edilmesi savaşımının bugün savunma aşamasında olduğunu belirliyor.

"Faşist diktatörlük, ülkemizde sınıfların karşılıklı yeralımını, değiştirmemiştir. Bu nedenle, devrimin yolu üzerinde görüşlerimizde değişiklik gerektiren yeni bir durum yoktur. Partimizin *taktiği* değişmemiştir. İşbirlikçi-tekelci burjuvaziye ve emperyalizme karşı, tekeldışı burjuvaziyi halk sınıflarından soyutlayarak, kır ve kent küçük burjuvazisinin ve Kürt ulusal hareketinin proletarya hegemonyasında bağlaşıklığını kurarak, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek.

"Ancak, partimiz bu taktik çizgisini yaşama geçirirken, bugün kullanacağı *yöntemlerde ve savaş biçimlerinde* yeni koşulları dikkate alacaktır.

"—Parti örgütünü hızla yeni koşullara uygun olarak yeniden örgütlemek ve güçlendirmek günün baş görevidir.

"—Devrim propagandasını, devrimci enerji birikimini hızlandıracak, devrimci durumun yeniden fışkırmasına yardımcı olacak bir içerikle yoğun olarak sürdürmek. Faşist diktatörlüğe karşı savaşımı devrim savaşımına bağlamak.

"—Geçmiş dönemin derslerinin yoğun propagandasını yapmak...

"—Kaçınılmaz olan yeni devrimci dalgaya proletaryanın hazırlığı için, sosyalist bilincini pekiştirmek, küçük burjuva kaynaklı oportünizmi partisinden söküp atmak, her çeşit burjuva ideolojisine karşı dünya proletaryasının kızıl enternasyonalist bayrağını yükseltmek.

"—Faşist iktidarın işçi sınıfı ve emekçi halka karşı ekonomik-siyasal her çeşit zorbalıkla yürüdüğü bugün, ekonomik-demokratik haklar savaşına büyük önem vermek. Bu savaşımı, genel siyasal görevlerle bağlamak.

"—Faşist iktidarı alaşağı etmeyi, devrimi hedefleyen ve günün koşullarına uygun çalışan siyasal hareketlerle eylem birliği yönünde ısrarlı çaba harcamak. Bunun yanısıra, işçi sınıfının çıkarlarına uygun düştüğü ölçüde, faşist iktidara karşı olan hiçbir siyasal hareketle eylem birliğini reddetmemek;

"—Yavan günlük çalışmaya tam bir komünist cefakârlığıyla daha büyük ağırlık vermek;

"—İşçi sınıfına, gereksinim duyduğu güç toplama fırsatını sağlayan, onu zamansız ve yersiz çıkışlarla kırdırmayan eylem biçimlerini bulup uygulamak.

"Geri çekilmeyi bilmeyen, derslerden öğrenmeyen ve geri çekilme döneminden *saldırıya geçmenin hazırlıkları doğrultusunda* yararlanmayan bir sınıf yenmeyi başaramaz. İşçi sınıfımız şimdi yenmeyi öğreniyor. Türkiye'nin tarihsel yazgısını yerine getirecek, devrimi yapacaktır.

"Tanklarla gelen zorbalar devrimle gidecektir" (*TKP II. Leninciler Konferansı Kararları,* s.35-36).

Afganistan'da gelişmeler İşçinin Sesi'ni doğruluyor

Julide Kayacan

"... Sosyal-Demokrat (Komünist — İ.S.) hareket özünde uluslararası bir harekettir. Bu yalnızca ulusal sovenizmi yenmemiz gerektiği değil, genç bir ülkede başlayan hareketin ancak öteki ülkelerin deneyimlerinden yararlanırsa başarıya ulaşabileceği anlamına gelir. Bu deneyimlerden yararlanmak için salt onlar hakkında bilgi sahibi olmak, ya da en son kararlarının kopyasını çıkartmak yetmez. Gerekli olan, bu deneyimleri eleştirisel ele alma, ve onları bağımsız olarak sınama yeteneğidir." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.5, s.370).

Uluslararası konulara yaklaşımda *İşçinin Sesi*'nin anlayışı budur, Afganistan devrimini değerlendirmesi de bu anlayış doğrultusunda oldu.

Dünya komünist hareketi Afganistan'da devrimci olmayan çizgiye destek verirken, Afganistan devriminin gerçek lideri Amin'e "ajan"lıktan "faşist"liğe dek çok çeşitli suçlamalar yöneltilirken, Yürükoğlu yoldaş *Sosyalizm Üstü Gelecektir*'de şöyle yazdı:

"Afganistan'da Hafızullah Amin'i biz CİA ajanı olarak değil, Afganistan devriminin gerçek lideri olarak tanıyoruz. Amin'in ajanlığı üstüne verilen kanıtlar inandırıcı değildir. Her ağızlarını açtıklarında 'bismillahirrahmanirahim'le konuşmaya başlayan bugünkü yöneticiler ise oportünizmin temsicisidirler." (R. Yürükoğlu, *Sosyalizm Üstün Gelecektir*, s.28)

Buna karşı bizim menşevikler, "Pakistan'da üstlenmiş bir CİA ajanı"(!) gibi her zamanki türden suçlamalar ileri sürdüler, ama, yaşamın kendisi, Afganistan'daki gelişmelerin ta kendisi Yürükoğlu yoldaşın sözlerinin doğruluğunu kanıtladı, kanıtlıyor.

Afganistan'da İslamiyet'in durumu

Buna en son örnek Afganistan'ın İslam örgütü Jamiat-ul-Ulamai'nin temsilcileri ile bir uluslararası öğrenci muhabir gurubunun yaptığı toplantıdır. Bu muhabir gurubu, Uluslararası Öğrenciler Birliği'nin yayın organı olan *World Student News (Dünya Öğrenci Haberleri)* dergisi tarafından Afganistan'a gönderilmiştir.

Muhabir gurubunun araştırdığı konu, Afganistan'da İslamlık için bir tehlikenin varolup olmadığıdır. Muhabir gurubu, bu konuda halka sorduğu sorulara aldığı yanıtların şu üç benzer noktayı içerdiğini yazıyor:

"1. Nisan Devrimi'nden sonra İslamiyet'e hiçbir şey olmadı: Bu tür yalanları Afganistan'ın düşmanları yayıyorlar.

"2. Hükümet dini konulara karışmaz.

"3. *Devrimin ikinci aşamasından sonra,* hükümet, camileri onarmak ve bakmak için büyük miktarda para sağladı". c.35, no. 3, s.20, 1981) (abç).

Jamiat-ul-Ulamai, muhabir gurubuyla yaptığı toplantıya, en üst komitesinden altı üye ile katılmıştır. Bu altı din lideri şunları söylüyorlar:

"Jamiat-ul-Ulamai'nin 13 üyeli merkez komitesi var. Her ilin kendi il kurulu var. Ülkede 1.000'den fazla, kendini düşünmeyen İslamiyet'e hizmet eden din adamı ve İslamiyet'in ilkelerini yığınlara öğreten ve vaazeden 50.000 molla var.

"Bazı gerici mollalar karşı-devrimcilerin yanına geçtiler...

"Nisan Devrimi'nden beri İslamiyet'e hiçbir şey olmadı. Bu yalnızca düşmanlarımızın propagandasıdır. Dünya bu insanların kimler olduğunu çok iyi biliyor. Amin döneminde, bazı İslam din adamları hapse atıldı ama bu uygulama yeni rejim tarafından düzeltildi. Hepsi serbest bırakıldı.

"Biz, herhangi bir rejimin İslamiyet'e yanaşımını değerlendirirken şu üç temel noktayı aklımızda tutarız:

"1. Camilerin, hükümetin onlara nasıl muamele ettiği konusundaki açıklamaları. 2. İslamiyet'in vaazedilmesi, dini yayınlar ve eğitim, vb. (Yalnız bu yıl, kutsal Kuran her zamankinden on kez daha fazla basıldı.) 3. Dini törenler. Bu noktalarla ilgili hiçbir kötü gelişmeye rastlamadık. Bundan başka, dini haklar kanun tarafından güvence altındadır: geçen yıl Mekke'ye Hac'ca gitmelerine izin verilen dindarların sayısına gelince, bu sayı 3.000'den 8.000'e yükseldi." (agy, s.20)

Afganistan İslam din adamlarının başkanı Aziz Sadık şöyle diyor: "Biz din adamlarına göre sorun, ülkemizi Kuran'ın öğretisine ve Allah'ın isteğine göre inşa etmektir. Devlet adamlarımız bunu kendi mantıklarına göre yapıyorlar. Amaç aynı, ama biri bu yönden geliyor, öteki o yönden." (agy, s.24) Oysa gelişmelere bakılırsa, Amin'i "Allah'ın hain düşmanı" olmakla suçlayan, "kutsal İslam dininin halkın değerli mirası içinde olduğunu, kimsenin buna karşı çıkmaya ya da sırt çevirmeye hakkı olmadığını" söyleyen Babrak Karmal ile Jamiat-ul-Ulamai'nin "geldikleri yön" pek de farklı görülmüyor!

Afganistan'da dine tutum burjuva demokratlığı ile bile çelişiyor

Kuşkusuz kimse, komünizm adına dinin yasaklanmasını, dini inançları yüzünden insanlara baskı yapılmasını, tepeden inme ve yığınların duygularını inciten yöntemlerle dine karşı savaş açılmasını öneremez. Ancak dine ideolojik ödün, din denen afyonun halk arasında daha da yayılmasına yardım, yığınları ürkütmemek adına din kuyrukçuluğu da komünistlikle bağdaşmaz.

Komünistlerin dine tutumunu Lenin şöyle özetliyor: "Bir Marksist somut durumu bir bütün olarak görebilmeli, her zaman anarşizmle oportünizm arasındaki sınırı (bu sınır görecelidir, kayar ve değişebilir ama vardır) bulabilmelidir. Ve anarşistin soyut, sözde dolu gerçekte boş 'devrimciliği' ne de, küçük burjuva ya da liberal entellektüelin dar kafalılığına ve oportünizme de düşmemelidir. Küçük burjuva ya da liberal entellektüel, dine karşı savaşımdan yan çizer, bunun görevi olduğunu unutur, kendini Allah'a inançla uzlaştırır ve yolunu sınıf savaşımının çıkarlarına göre değil, kimseyi kırmamaya, kimseyi kaçırmamaya ve kimseyi korkutmamaya yönelik küçük ve adi hesaplara göre bulur." (Lenin, c.15, s.408)

İşte Afganistan'da "devrimin yeni aşaması"nda olan, Lenin'in "küçük burjuva ya da liberal entellektüelin dar kafalılığı ve oportünizmi" diye tanımladığı tutumdur. Yukarıda aktardığımız verilerden de anlaşıldığı gibi, örneğin, devrimin ikinci aşamasında hükümet, camilere büyük miktarda para sağlamış! Bu değil komünistlik, doğru bir laiklik anlayışıyla bile çelişir. Tutarlı burjuva demokratlığına göre bile, din ve devlet işleri ayrıdır. Ancak bu ilkeyi hiçbir burjuva demokrasisi tutarlı olarak uygulayamamıştır.

Devletin sağladığı parasal yardımla, Afganistan'da din propagandası yoğunlaşmıştır. Kuran on kat daha fazla basılmakta, Hac'ca gidenler hızla artmaktadır. ADHP yöneticileri namaz kılarak, bismillah diyerek vb. dinin yayılmasını doğrudan da körüklemektedirler.

Yanlış bağlaşıklık anlayışı

Bu tutumların ardında yatan, bağlaşıklık siyasetine yaklaşımdaki anlayış bozukluğu-

Devamı sayfa 12'de.

(Baştarafı 11. sayfada)

dur. Oportünistler bağlaşıklığa "tavlama" mantığıyla bakıyorlar. "... Afganistan gibi bir ülkede, bir an önce köylüye toprak dağıtmadan, bunun için de toprak ağalarının topraklarına el koymadan geniş köylü yığınlarıyla bağlaşıklıktan söz edilemez. Gelgelelim, bugün kararlı devrimci önlemlere 'sekterlik' deniyor, onların yığınları kaçıracağı sanılıyor, köylü yığınlarla bağlaşıklığın yolu bismillah demekten geçer diye düşünülüyor". (*İşçinin Sesi*, Afganistan Devriminin Dersleri, no. 145-146).

Aynı mantıkla bizim menşevikler de "komünistleri, Kemalistleri ve dindar çevreleri" *tek cephede* toparlayabilmek için canla başla çalışıyorlar. *Atılım*'ın Ekim sayısı şöyle bir alıntı yapıyor: "Gerçekte bu cuntanın sözümona 'laikliği', sözümona 'modern' Türkiye'yi savunur görünüp gerçekte ABD'ye hizmet etmesi 'Kemalist bir geleneğin' mirası değil, ancak olsa olsa Atatürk düşmanı *'Atatürk mandacılarının'* mirası olabilir." (*Atılım* Kemalistler ve Dindar Çevreler, Ekim 1981). *Atılım*'ın altını çizerek yaptığı bu alıntı MSP yanlısı *Milli Gazete*'dendir.

Oportünizmin bağlaşıklık anlayışı, devrimi güçlendirmiyor, zayıflatıyor. Nicel ve geçici kazanımlar uğruna verilen nitel, ideolojik ödünler, giderek daha fazla ödün verilmesini getiriyor. Devrim hareketine köklü zararlar veriyor. Türkiye'de faşist cuntanın gelmesi de, Afganistan'daki durum da bunun canlı kanıtıdır.

Bugün Afganistan'da karşıdevrimin saldırısı güçlenerek sürüyor. Ama yığınları kaçırma korkusuyla devrimci propaganda bir kenara atılıp din propagandası yoğunlaştığı için karşı-devrimin saldırısına karşı yığınsal devrimci savaş örgütlenemiyor. Bunun yerine Kızıl Ordu karşı-devrimci saldırılara karşı tek başına bırakılıyor. Bu ise uzun dönemde, hem özel, hem genel çıkara ters sonuçlar doğurabilecek, tehlikeli bir durumdur.

Emekçi k"ylül rin kurtuluşu proletarya önderliğinde gerçekleşir

Seydi Gür

Faşist cunta daha ilk günlerden yüzünü saklayamadı, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi kesimlere düşman olduğunu uygulamalarıyla gösterdi. TKP II. Konferans kararları kıpkızıl bir rehber olarak önümüzü aydınlatıyor.

II. Konferans'ımızın kararları arasında köylülerle ilgili şunlar söyleniyor:

"Türkiye'nin ihracatının yarısından fazlasını tarım ürünleri oluşturmaktadır. Çeşitli yapısal sorunlarını çözebilmek amacıyla döviz dar boğazını aşmaya çabalayan finans-kapital için tarımsal üretimi artırmak, verimliliği yükseltmek ve bu yolla ihracat hacmini geliştirmek, turizm ve işçi dövizleri yanısıra önemli bir çözümdür.

"Faşist cuntanın kırsal alana dönük siyaseti, tarım küçük üreticilerinin mülksüzleştirmesini hızlandırmaktadır. Tarım küçük üreticilerini yığınsal olarak yoksullaştıran bir yoldan gerçekleştirilmek istenen tarımsal mekanizasyon ve büyük mülkiyeti güçlendirme siyaseti, vergi yasa değişiklikleri, tütün üretiminin kısıtlanması, çay üretimini kısıtlama planları ... gibi uygulamalarla açığa çıkmaktadır" (*TKP II. Konferansı Kararları*, s.100-101).

Faşist cunta Konferans'da aylar önce vurgulanan "çay üretimini kısıtlama planı" ile binlerce çay üreticisini perişan etti. Faşist cunta çay baş fiyatını 41 lira gibi çok düşük bir rakkam saptayarak çay üreticilerine ilk yumruğu vurdu. Daha sonra 2,5 yapraktan fazla alınmayacağını açıkladı. Arkasından da her aile günde dönüm başına 10 kg çaydan fazla teslim edemez dedi. 12 Eylül öncesi dönüm başına 25 kg ve 5 yaprağa kadar çay alırken, faşist cunta bunalımın tüm yükünü hepten kır küçük burjuvazisinin sırtına yükleyerek, tekeller lehine çözmeye çalışıyor. Tekelci sermaye böylece çay üreticilerinden kaliteli çayı süngü zoruyla almakta, sınırlı alım yaparak gerçekte 41 lira olan baş fiyatı da yarı yarıya kurnazca düşürüyor. Bu uygulamaya kızarak tepkisini gösteren Rizeli bir çay üreticisi tarlasındaki çayları söktü. Köylü, faşist cunta tarafından tutuklandı.

Aylar önce milyonlarca tütün ekicisi aile de faşist cuntadan tekellerden yana tütün politikasını nefretle kınayarak öfkelerini içine gömdü. Faşist cunta önümüzdeki dönemde tütün üreticilerini kırsal alanda kaliteli tütün dikmeye zorlayacak, tekellerin sulak arazide yetiştireceği Virjinya tütüne renk, kalite vermesi için kullanacaktır. Tekellerin sigara fabrikası kurma girişimleri, faşist cuntanın tütün ile ilgili yasaları bunları kanıtlıyor.

Faşist cunta tütün ve çaydaki bu uygulamalarını tüm diğer ürünlere de uygulayarak kır küçük burjuvazisini daha da yoksullaştıracak, üretimi ve toprak mülkiyetini tekellerin elinde yoğunlaştıracaktır. Konferansımızda vurgulandığı gibi faşist cunta kendine sınıfsal destek sağlamak için can attığı küçük burjuvaziyi ekonomik yönden destekleme gücüne sahip değildir. Son zamlar Turgut Özal'ın televizyondaki son açıklamaları komünistlerin görüşlerini doğruluyor.

"Bu gerçekler karşısında partimiz kırsal alanda yaşayan ve çalışan halk içinde parti örgütlenmesine daha büyük önem vermelidir" (*TKP II. Konferans Kararları*, s.101).

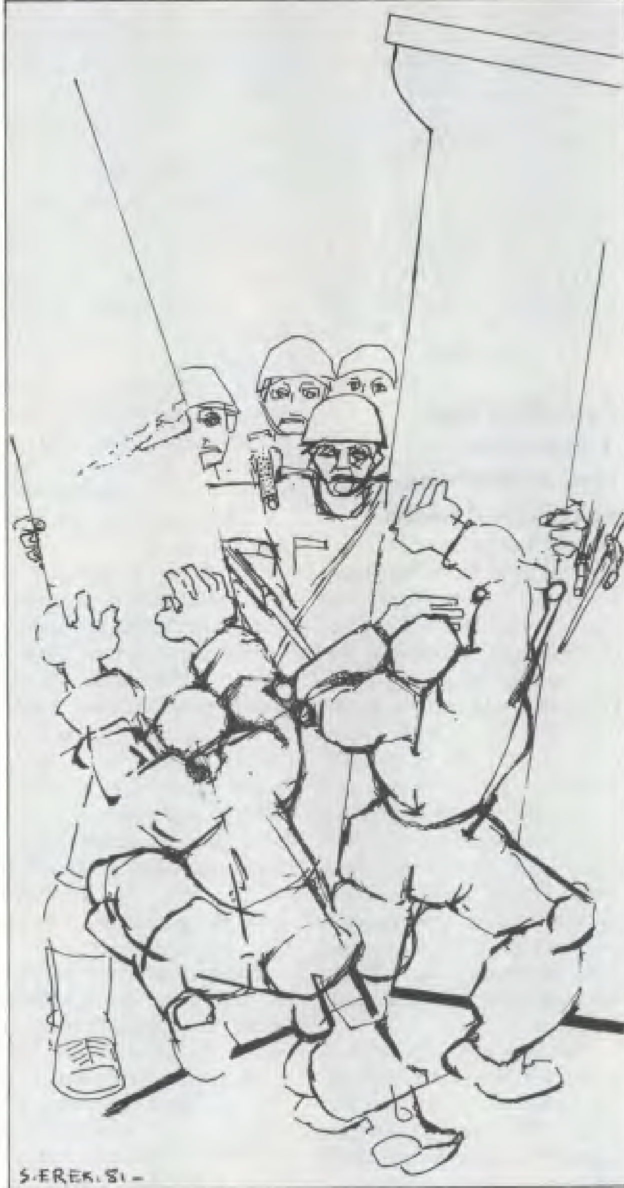
Konferans kararları ışığında komünistler, başta proletarya olmak üzere, kır ve kent küçük burjuvazi içindeki çalışmayı kararlı bir şekilde sürdüreceklerdir. Faşist cunta bunalımdan finans-kapitalin lehine çıkmak için kır küçük burjuvazisini hızla sanayi proletaryasının yanına itiyor. Komünistler, kır küçük burjuvazisini örgütlerken, çaktırmadan, faşist cuntaya destek olan, *Arayış*'ta faşist cuntaya akıl veren sosyal demokratların hain görüşlerine karşı da kararlı savaşım vereceklerdir. Kır küçük burjuvazisini proletaryanın önderliğinde toplayarak faşist cuntayı devrimle yıkmak komünistlerin tarihsel görevidir.

Devrim alt rnatifi içten iç güçleniyor

S. Savaş, Dortmunt

Faşist iktidar içten içe huzursuz. Ekonomik durumu düzelteceğiz, terörizmi yok edeceğiz, enflasyon hızını donduracağız, en kısa zamanda refaha çıkacağız teraneleri tutmadı. Tugut Özal'ın son demeci yakınmalarla doludur. Özal, eskisi gibi atıp tutmuyor, ekonomik yönde hiçbir çözüm getirememenin sıkıntısını yansıtıyor. Korkusunu açık olarak koyuyor. Türkiye'nin geçmekte olduğu güç dönemin aynı zorluklar içinde 3-4 yıl daha süreceğini, artık devletlerin borç vermek için zorlandıklarını, bu yıl sağlanan 1 milyar dolarlık OECD yardımının gelecek yıl artmayacağını söylüyor. "bu ortamda batma tehlikesi söz konusudur." (*Milliyet* 15.Mayıs) diyor. Taşıma suyla değirmenin dönemiyeceğini, gücünün yetmediğini dile getiriyor, benden bu kadar diyor.

Büyük sanayiciler dışında iflas doğal oldu. Son yapılan istatistiklerde 50 bin küçük esnafın iflas ettiği, işsizler ordusuna katıldığı görülüyor. Yapılan gübre zamları, ilaç zamları, getirilen vergiler sonucunda, köylüler arasında dışarıya vurmasa bile, içten içe büyük tepki yoğunlaşıyor. İşçi sınıfının yaşam koşulları çekilmez düzeydedir. Memurlara yapılan 3-4 bin liralık artış hayat pahalılığının çok gerisindedir. İşçi tazminat ve ikramiyelerin büyük bir bölümü kaldırılmadı. Tüm bunlar cuntanın mezarını kazmada, cuntanın ilk elden niteliğini görmede halkımıza yardım ediyor.

Faşist Evren ne kadar saklamaya çalışsa da verdiği çelişkili demeçlerle kızgınlığını dışarıya vuruyor. "Çökerttik, bitirdik, kökünü kazıdık" hikayelerinden sonra *Time* muhabirine verdiği demeçte keskin dönüş yaparak "%5, %10 oranında terörizm kalacaktır, sivil yönetime iktidarı devretmeden önce terörizmin kökünü tamamen yok edemeyiz"(*Tercüman*7 Mayıs) dedi. Arkasından *Tercüman* yazarı Rauf Tamer "niçin %5 %10" diye soruyor, yani neresinden bakarsak bakalım daima orta yerde 5-10 ölü, 5-10 silah göreceksek bu başarı değil demek istiyor. Tamer "Kendisini ülkesine adamış, taviz vermeyen, kararlı kumandan, milletinin moral ihtiyacını asla unutmaz. ... En azından silah arkadaşlarının" (8 Mayıs, *Tercüman*)diyor, zaaflarınız var ama bari açıkça söylemeyin demek istiyor. NATO Genel sekreteri Luns, "Türkiye'de tedhişin ve şiddetin yayıldığını görmekten büyük acı duyuyorduk. Büyük şans eseri şimdiki hükümetiniz mucize yarattı" deyip faşist cuntaya moral vermeye çalışıyor, kapitalizmi ne pahasına olursa olsun kurtarmalarını, görevde kalmalarını söylüyor.

Komünist ve devrimciler Avrupa kamuoyunda cuntayı sergilediler. Köşeye sıkışan cunta Papa'ya karşı düzenlenen yaralama olayını, faşist niteliğini ve uygulamalarını saklama yolunda kullanmaya çalışıyor. Bunda liberallerin de desteğini alıyor. Kemiksiz liberal yazarlar Avrupa kamuoyuna yaptıkları çağrıda, "biz de dünyanın bütün uygar ulusları gibi demokrasiye bağlı bir toplumuz. Ama gerçekten tükenmişti nefesimiz... ne can ne de mal güvenliği kalmıştı ülkemizde. Silah sesleri, barut kokusu ve akan kanlar adeta bir iç savaş(kardeş kavgası değil iç savaş, menşeviklerimizin kulakları çınlasın — S.S.) görüntüsü veriyordu. Şimdi bir bölümünüz, Türkiye aleyhinde gösteri ve yayın yapan çeşitli guruplara kulak vermeyi yeğliyorsunuz.... Biz demokrasiyi yeniden kurabilmek için, zorunlu olarak askıya alınmasına razı olduk."(*Milliyet*, 15 Mayıs Mehmet Barlas) diye yalvarıyorlar.

Bütün bunlar, son EK bildirisinde söylenenleri doğruluyor:

"Zaman geçtikçe, cuntanın çözemediği, çözemiyeceği iyice anlaşılan ve hatta kötüleşen sorunların yarattığı hoşnutsuzluk yayılıyor. Faşist iktidar gücünün geçiciliğini sezmeye, umutsuzluğa kapılmaya başladı. Bunun hırçın belirtileri gözleniyor. Son zamanlarda giderek yoğunlaşan ve can sıkıcı bir beyin yıkama olarak halkta tepki yaratan ideolojik saldırılar, aynı zamanda faşist cuntanın umutsuzluğununun bir yansımasıdır. Burjuvazinin tüm kesimleri, ve oportünistler, özellikle ideolojik saldırısında faşist cuntaya yardım ediyorlar. Ne var ki ülkemizin gerçekleri karşısında faşist cunta da ona yardımcı olanlar da, yığınlar önünde açık düşüyorlar. Devrim alternatifinin pırıltıları söndürülmediği gibi, içten içe güçleniyor".(TKP EK Bildirisi 15 Nisan 1981)

Yaşasın Devrim!

MUHABİR GURUPLARI

Faşist cunta ömrünü kısaltıyor

Faşist cunta ekonomik-toplumsal bunalımı finans-kapital yararına çözebilmek için ülkeyi emperyalist yapmak zorundadır. Fakat bunu kolayca yapabilmesi olanaklı değil. Çünkü kendi halkı üzerindeki ekonomik ve siyasal baskısını arttırmadan, daha fazla kâr etmeden emperyalist olması olanaksızdır. Bundan dolayı faşist cuntanın her uygulaması geri tepen bir silah olma yolundadır. Bu korkuyu içinde duyan cunta halkımız üzerinde terör estiriyor halkı zindanlara atıyor, toplu işkencelere, kıyımlara yöneliyor.

Cuntanın aldığı kararlardan birisi olan ve kendisi açısından bir anlamda nabız yoklama niteliği taşıyan silahların teslim edilmesi çağrısı başarısızlıkla sonuçlandı. Başarısızlığın korkusunu duyan cunta vargücüyle halkın üzerine saldırıyor. Anadolu'dan aldığımız haberlere göre köylerde köylüleri tehdit ederek silahları boş araziye atmalarını istiyorlarmış. Hiç silah atan olmadığı zaman ise tüm köylüleri kadını, erkeği işkenceye çekiyorlarmış.

Televizyonda her 24 saatte bir bulunan silahların sayısını açıklıyorlar. Kars'ın bir köyünde silahları teslim etmemek için köyün erkekleri dağa çekilmişler, kadınlar ise işkencede tutuyorlarmış. Cuntanın her uygulaması halkımızın faşist cuntayı orduyu ve Atatürkçülüğü daha iyi görmesini sağlıyor. Bu süreci hızlandırmak için vargücümüzle savaşmalıyız. *İstanbul*

1 Mayıs'da kızıl bayrağı yükselttik

Değerli Yoldaşlar,

1 Mayıs burjuvazi tarafından bahar bayramı olarak bile yasaklandı. Buna karşı biz işçi sınıfımıza, emekçi halka mücadeleyi yükseltmek gerektiğini belirttik. 1 Mayıs'da bölgemiz Bayrampaşa'nın tüm mahalle ve işyerlerinde geniş olarak pullama ve afişleme yaptık, Leninci önerileri ve şiarları işçilere duyurduk, kızıl bayrağı yükselttik.

1 Mayıs'da propaganda yaptığımız belgiler den bazıları:Kahrolsun sömürgecilik, YAŞASIN 1 MAYIS, CUNTANIN ZİNDANLARINI BAŞLARINA YIKACAĞIZ, ASGARİ ÜCRETİ KARA GENERALLERİN BAŞLARINA ÇALACAĞIZ, KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK, BİJİ YEK GULAN,TÜRK VE KÜRT HALKI FAŞİST CUNTAYA KARŞI BİRLEŞİN, YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

İstanbul

Faşistlere inat 1 Mayıs'da uçtu uçtularımız sokakları donattı

Değerli Yoldaşlar,

1 Mayıs'a bir hafta kala faşist generaller İstanbul'u yeniden işgal ettiler. Her sokak, her cadde askerle dolduruldu. Poliste, orduda, tüm diğer devlet kuruluşlarında izinler kaldırıldı. Her ne nedenle olursa olsun 1 Mayıs'ta ve bir gün evvelinde işe gelmeyen, izin alan devlet memurlarının isimlerinin komutanlığa bildirilmesi için gizli emirler dağıtıldı. Finans kapitalci kara generallerin işçi sınıfımızdan, emekçi halkımızdan devrimci gençliğimizden ne kadar korktuklarını bir kez daha sergiledi.

Amaçları açıktı. Nasıl olursa olsun 1 Mayıs'ın kutlanmasını önlemek, onu unutturmaktı. Ama bunca gayretlerine rağmen hevesleri kursaklarında kaldı. 1 Mayıs arifesinde ve 1 Mayıs günü İstanbul sokaklarında emekçi işçi semtlerinde kızıl çiçeklerimizin açmasını engelleyemediler. Faşizme karşı ileri demokratik halk devrimi için sloganlarımızla dolu uçtu uçtularımız faşist cuntacılara inat sokaklarda uçuştu. Duvarlarda kızıl çiçekler gibi açan afişlerimiz kara generalleri boyunlarındaki keneler gibi kudurttu. İşçi sınıfımıza, emekçi halkımıza ise coşku verdi.

Yoldaşlar, 1 Mayıs'tan iki gün önce yapacağımız afişleme, pullama ve uçtu uçtu dağıtma eylemi bizim gurubumuzun eylemi örgütlemedeki eksikleri yüzünden 1 Mayıs arifesi akşamına kaldı. Haliyle o gece her tarafta asker polis kaynıyordu. Adım başı arama-taramaya rağmen iki-üç kez polisi atlattık. Hiç bir yoldaşımızı kaptırmadan eylemimizi tamamladık. Bu eylemde *İşçinin Sesi*-TKP imzalı değişik boyda afişler yapıştırdık. Ayrıca yine aynı imzayla uçtu uçtular dağıttık. Bunun yanında "Devrimci İşçi Komitelerinde Birleş" imzalı ortak eylem uçtu uçtuları dağıttık.

Bu eylemimizden birçok dersler de kazandık. Eylemin zamanlanması, daha iyi örgütlenmesi, eylem yerine varış biçim ve yolları, eylem çeşitleri v.s. gibi konularda yeni perspektif kazandık.

31 Mayıs günü olan bir olayı anlatmadan geçemeyeceğiz. İstanbul'da söz konusu eylemi yapacağımız bölgede nöbete gönderilmiş askerler nöbet yerini bırakmış, kahvede oturup çay içerken bir yüzbaşı geldi. Ve o kadar halkın içinde ağıza alınmayacak küfürler yağdırdı ve sille tokat askerlere girişti. Bu olay faşist cuntanın yüzünü hem halkın, hem de askerlerin daha iyi görmesine yarayan "iyi" bir örnek oldu.

Faşist cunta komünistlerin, işçi sınıfımızın sesini kısamayacak, savaşını durduramıyacaktır. Örgütlenmemizi, işçi sınıfımızı toparlamamızı ve yeni ve daha kahredici bir enerjiyle tepelerine binmemizi engelleyemiyecektir. Hayat bunu gösteriyor.

Yumruğumuz bir balyoz gibi beyinlerini dağıtacaktır.

Kahrolsun faşist diktatörlük

Yaşasın İleri Demokratik Halk Devrimi!

Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan!

İstanbul

Paris'de 1 Mayıs

Menşevizm 1 Mayıs 1981'de de iğrenç sosyal şoven yüzünü sergiledi...

Atatürk'ün hayırlı evlâtları menşevikler, 1 Mayıs 1981'de Paris'te CGT sendikasının düzenlediği Republique'den Opera meydanına kadarki yürüyüşte, burjuva Kemal'in, faşist Evren'in al bayrağını dalgalandıra dalgalandıra, TİP' lilerle birlikte 50-60 kişi yürüdüler.

Öte yandan Paris'teki Bastielle meydanında CFDT sendikasının düzenlediği 1 Mayıs mitinginde Melike Demirağ ve Şanar Yurdatapan antifaşist özgürlük türküleri söylediler. Aynı mitinge Dev-Yol, Partizan ve HK 3 ayrı gurup halinde katıldılar.

Biz de, CGT'nin düzenlediği yürüyüşe katıldık. Menşevizmin yüz kızartıcılığı karşısında yüreklerimizi sevinçle dolduran, Ege'nin karşı kıyısındaki yoldaşlarımızın yığın örgütü olan "Yunanistanlı İşçiler Birliği"nin çıkardığı bildirideki şu sözler oldu:

"... Uluslararası işçi sınıfı hareketinin geleneklerine sadık olarak ... bütün dünya işçilerine kardeşçe selamlarımızı yolluyoruz. ... Türkiye' de, Şili'de, Salvador'da, Kuzey İrlanda'da hapishanelerde hakları ve özgürlükleri için savaşım verenlere birliğimiz dayanışma ve sempati mesajlarını iletir".

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun oportünizm!

Yaşasın komünizm!

Paris İMG

Fransa'da da sesimizi yükselteceğiz!

Avrupa'da Türkiye'deki faşist cunta'ya karşı Türkiyeliler arasında hareketliliğin en zayıf olduğu ülke kuşkusuz Fransa'dır. Fransa faşist cuntaya karşı Türkiyelilerin gür sesini henüz yükseltemediği bir alandır. Oysa 90 binin üzerinde Türk ve Kürt işçisinin bulunduğu ve duyarlı bir kamuoyuna sahip olan Fransa'nın sakin bir alan olmaması için oldukça geniş olanaklar vardır. Sorun bu olanakların değerlendirilmesi için örgütlülük düzeyindeki geriliğin, öznel zaafların aşılmasıdır.

Bu yolda Chalon'daki Türk ve Kürt işçileri kendi aralarında Türkiyeli İşçilerin Komitesi'ni (Comite des Trava illeurs

de Turquie — CTT) oluşturarak Fransa'da üzerlerine düşeni yapma kararlılığı ile çalışmalara başlamıştır.

Kuruluşunun hemen ardından CTT, ASTİ (Yabancı İşçilerle Dayanışma Dernekleri) UTİT (Tunuslu Yabancı İşçiler Birliği) ile birlikte 4.Nisan 1981'de "Irkçılığa karşı yürüyüş" düzenlendi. Irkçılığa, yabancı işçi düşmanlığına, Türkiye'deki faşist cuntaya karşı belgilerin haykırıldığı yürüyüşe katılım Chalon kasabası için oldukça geniş oldu.

Ayrıca Türkiyeli İşçiler Komitesi "Birgün Mutlaka" ve "Sürü" filmlerinin, Türkiyeli kartsız işçilerin yaşam ve savaşımlarını, konu eden "Frace Confection" filminin gösterildiği, ASTİ ve UTİT'inde katıldığı tartışmalı bir salon toplantısı düzenledi.

Chalon, Fransa

Faşist cuntanın sergilenmesinde ve soyutlanmasında ileri adımlar atıldı

Faşist cuntanın barbar uygulamalarını daha geniş sergilemek için Paris'teki çeşitli anti-faşist güçler arasında eylem birliği kuruldu. Oluşturulan anti-faşist eylem birliği komitesine Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, PKK vb yanısıra *İşçinin Sesi* sempatizanları katıldılar.

Komitenin yayınladığı bildiride şöyle deniyor:

"Faşist cunta işbaşına geldiği günden beri neler yaptı?

"—Sendikalar, demokratik kuruluşlar ve siyasi partiler kapatıldı, parlamento feshedildi, tüm yasama, yürütme ve yargı organları faşist generaller çetesinin elinde.

—Grev, toplu sözleşme, siyasal toplanma hakkı, 1 Mayıs yasaklandı, basın özgürlüğü ortadan kaldırıldı.

—Ücretler donduruldu, işçilerin tüm sosyal hakları gaspedildi, cunta süngü zoruyla işçileri üretimi arttırmaya zorluyor.

"—Peşpeşe yapılan zamlarla halk açlığa ve sefalete terkedildi.

"—410 kişiyi katlettiler.

"—57'nin üzerinde insan işkencelerde öldürüldü.

"—27 kişinin cesedi sokaklarda bulundu.

"—487 kişinin idamı isteniyor.

"—100.000'in üzerinde politik tutuklu her gün işkence görmektedir.

"—Gözaltı süresi 90 güne çıkarıldı.

"—Kürdistan'da kürt ulusuna yönelik kitle kırımları düzenlenmekte. Pazarcık, Hakkâri, Kızıltepe gibi birçok yerde Kürt köyleri bombalanmaktadır.

"—Yurt dışındaki yüzlerce ilerici, yurtsever, sanatçı ve aydın vatandaşlıktan atılmakta, konsolosluklarda baskılar artmaktadır.

"Bütün bunların yanında emperyalist ülkeler faşist cuntaya askeri ve ekonomik yardımlarını sürdürmeye devam etmektedir. Bu yardımlar halkımıza karşı birer kurşun olmaktadır.

"Tüm ilericileri, demokratları, devrimcileri, aydınları, insan hak ve özgürlüklerine saygılı tüm kişi ve kuruluşları, idam kararlarına karşı, işkencelere karşı, politik tutuklamalara karşı, basın, grev, toplu sözleşme, örgütlenme, sendika kurma gibi tüm demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılmasına karşı, Batılı ülkelerin cuntaya yaptığı askeri ve ekonomik yardımların durdurulması için cuntanın Avrupa konseyinden atılması için mücadeleye çağırıyoruz.

"Yaşasın tüm anti-faşistlerin eylem birliği!

Kahrolsun faşist cunta!

Anti-Faşist Eylem Birliği Komitesi'

Komite, faşist cuntaya karşı 10.000 Fransızca-Türkçe bildiri dağıttı ve Paris'in dört bir yanını çıkarttığı duvar pullarıyla donattı.

11. Mayıs 1981 gecesi Paris'teki UNESCO Kültür Evi'nde düzenlenen Atatürk yılı kutlamalarında komite, Türk elçiliğinin tüm provakatif saldırılarına rağmen başarılı bir protesto gösterisi gerçekleştirdi.

Daha sonra 14 Mayıs'ta Avrupa parlamentosunun önünde yığınsal bir gösteri düzenlendi. 100'ü aşkın anti-faşist'in katıldığı protesto sabah saat 10'dan akşam saat 17.30'a kadar aralıksız sürdü. Ortak afiş, flama ve sloganlarla faşist cunta sergilendi. Ortak bildiri okundu, sloganlar atıldı, marşlar söylendi. Özellikle bir ozan yoldaşın çaldığı saz Avrupalı parlamenterlerin dikkatini çekti. Parlamentoya eylem birliğini temsilen 4 kişilik bir delegasyon katıldı.

Bu gelişmeler faşist cuntanın yardakçılarını çileden çıkardı. Örneğin gazeteci Öymen göstericileri "çılgınlıkla" (!) suçladı. Turan Güneş "Avrupa Parlamentosu'ndan atılırsak siz o zaman görürsünüz" diye haykırdı. Nazlı Ilıcak krize tutulmuş gibi "ne biçim Türksünüz, elin memleketinde bu yapılır mı?" diye bas bas bağırdı. M. Ali Birand ise göstericileri Fransızlara Türkiye'deki "demokrasinin" gerçek (!) düşmanları olarak tanıttı.

Bunlar doğal ama ya menşeviklere ne demeli? Parlamento kulisinde *"Türkiye parlamentodan çıkarılırsa, ABD' nin kucağına düşer"* diye Avrupalı parlamenterlere akıl veren ihanete ne demeli?

Aynı menşevik ihanet parlamentonun hafızlarına "Biz Türküz ama bu göstericilerden değiliz" diyecek kadar alçaldı.

51 atılma, 48 kalma yönünde ve 10 çekimser oyla faşist cuntanın temsilcileri Avrupa Parlamentosu'ndan atıldığında göstericiler Strasbourg kentinin merkezindeki Place Kléber'e gittiler. Place Kléber'de saat 18.00'de başlayan yürüyüş faşist cuntaya karşı enternasyonal dayanışmanın güzel bir örneği oldu. 1,5 saat süren yürüyüş çevrede sempatiyle karşılandı. Sonuç olarak, faşist cuntanın sergilenmesinde ve soyutlanmasında ileri bir adım atıldı.

Yaşasın anti-faşist savaşım birliği!

Paris

Oportünizm işçi sınıfına hesap vermek zorundadır

Yoldaşlar, bizi faşist cunta yenemedi, oportünizm yendi. Milyonlarca işçi, emekçi, yüzbinlerce devrimci savaşamadan eli kolu bağlı kaldı. Şimdi ise işkenceciler, acizliklerini, kahramanlık satarak gizlemeye çalışıyorlar. Biz savaş alanlarındayken köşelerden başlarını çıkaramıyorlardı. Şimdi ise böbürleniyorlar, ama bir yandan da Türkiye'de devrimin kaçınılmaz olduğunu seziyorlar. Faşizm Türkiye'ye bunalımı çözmek için, devrimi bastırmak için tepeden otursa da onu tarihin çöplüğüne atacağız. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini işçi sınıfımızın öncülüğünde gerçekleştireceğiz. Yaşasın iş, ekmek, özgürlük için faşist cuntayı devirme savaşımız. Kahrolsun sömürgecilik!

İzmir

Faşist zorbalar Kürdistan halkına çile çektiriyorlar

Maraş'ın kazası Elbistan'ın bazı köylerinde faşist güçlerin halka çok çektirdiklerini; işkence, zorbalık, huzur bozucu sapık hareketler yaptıklarını mektuplardan ve gelenlerden öğreniyoruz. İzmir'e gelen bir yenge, Kaşanlı köyü için şunları söyledi:

Halkı, çocuk-kadın, genç-ihtiyar demeden bir gün arayla arabalarla, Elbistan'a taşıyıp sorguya çekiyorlar. Çocuklara önce iyilikle, anan nerde, baban nerde, silahları nereye koydular diye soruyorlar. Eğer çocuktan ters tepki alırlarsa dövüyorlar. Büyükleri de kollarından asıyorlar. Çoğunun omuz kemikleri çıkık.

Bu yengenin anlattığına göre köyde silah satan bir adam varmış. Bu adamı ihbar eden olmuş ve bir gün arayla bütün köyün evlerinde arama yapıyorlarmış. Kadın, artık bıktık, diyor. "Evlerimizi düzeltmek yok. Herkesin eşyaları yerde. Un çuvallarına kadar döküp içine bakıyorlar, düzeltipde ne olacak" diyor. Köylüler, eşyalarımızın rezili çıkıyor , bu böyle gitmez, buna bir çözüm bulmak gerek diyorlarmış. Bazı gericiler o adamdan aldığı silahları ve

MUHABİR GURUPLARI

kendi silahlarını bir küçük tepenin arkasına atmışlar. Halkın elindeki silahlar o kadar çokmuş ki, bazı devrimciler "silahınızı atmayın, bize verin, silah satan adamdan laf alamıyorlar, kime sattığını söylemiyor, ya saklayın ya da bize verin, orduya teslim etmeyin" demişler ama kimse dinlememiş, herkes sabah silahlarını küçük tepenin arkasına yığmış ve askeriye gelip almış.

Bu şunu kanıtlıyor: Orada doğru dürüst bir çalışma yapan örgüt olmadığı için köylü elindeki silahı vermekle baskıdan kurtulacak sanıyor. Silahların teslimini önlemeye çalışanların kendileri düzgün bir ideolojiye sahip değiller. Genellikle Halkın Birliği varmış ama oradaki devrimci siyasetler, halkı yalnızca bantla bilinçlendirmeye, örgütlemeye çalışmış, sürekli Vicdanî, Meçhulî, Mahzunî bantları çalmışlar ve bununla yetinmişler, düzgün bilinç vermemişler.

Hem Atatürkçülük zehirine karşı koyabilmek, hem de halkın devrimci bilincini derinleştirmek için işçi sınıfının pırıl pırıl ideolojisini yaymak bugün çok acil bir görevdir.

İzmir

Yaz Taarruzu başlıyor

Yoldaşlar,

Yaz Taarruzu'muzun başlamasına birkaç gün kaldı. Türkiye'de ikinci defa yapılacak olan bu Taarruz iki buçuk ay sürecek.

Bir aydan beri hazırlıklarımız sürüyor. Örgütümüze maddi katkı olarak neler yapabileceğimizi araştırdık. Çok değişik yöntemler çıkıyor. Yaz Taarruzu örgüte yalnız bir maddi özveri olmuyor. Aynı zamanda militanların yaratıcılığını da geliştiriyor.

İnsan önce önüne konan rakamı görünce Türkiye'deki koşulları gözönüne alırsak şaşırıyor. Ama biz yola ne diye çıktık. Türkiye'de devrimi işçi sınıfıyla, yığınlarla birlikte bolşevikler gerçekleştirecek demedik mi? Evet, öyle de olacak. Bu Yaz Taarruzu'nda dost düşman herkes görecek örgüt için, komünizm için nasıl çalışılırmış, özveri nasıl olurmuş.

Yaz Taarruzu eylemi faşist cuntanın yüzüne bir şamar gibi inecek. Ve bunun yanısıra halkımıza, işçi sınıfımıza yeni bir moral ve enerji kazandıracak. Ama bu nasıl olur. Bu, Yaz Taarruzu'nun yığınsallaştırabildiğimiz, ona işçilerin

katılımını sağladığımız oranda gerçekleşir. Bunu şüphesiz en iyi şekilde gerçekleştirmek için çalışacağız. İşçi sınıfımıza yine gidip, faşist cunta için, burjuvazi için değil komünizm için, partimiz için özveri yapmalıyız, bu yolda özveriyi yoğunlaştırmalıyız diyeceğiz.

Yani yoldaşlar bu Yaz Taarruzu örgütümüze özveri konusunda olsun, burjuva ideolojisine karşı ideolojik savaşta ve yığınlarla bağ kurmada olsun önümüze yeni olanaklar ve yöntemler seriyor ve serecektir. Bu olanakları iyi değerlendirerek faşist cuntanın tepesine balyoz gibi inelim.

Yaz Taarruzu 81 faşizme yaman bir darbedir!

Kahrolsun faşist diktatörlük

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

İstanbul

1 Mayıs'da komünist belgiler uçuştu

Değerli yoldaşlar

1 Mayıs'da İzmir'de yapılanları anlatacağız. Üzerlerinde aşağıdaki belgiler yazılı pullar işlek yerlere atıldı:

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

İşyerlerindeki faşist bürokratik disipline karşı direnelim!

İşçiler, faşizmin kurumu olan YHK'nin saptadığı ücretleri tanımayalım!

Türk-İş'de anti-faşist mücadeleyi yükseltelim!

Yaşasın şanlı 1 Mayıs geleneğimiz!

İşçiler, cuntanın haydutca saldırdığı ekonomik-demokratik, sendikal haklarımızı savunalım, bu savunuyu devrim savaşımına bağlıyalım!

İşçiler, toplu işten çıkartmalara karşı savaşımımızı yükseltelim!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Devrimci işçi komitelerinde birleş!

Bunlardan başka TKP EK'nın 15 Nisan tarihli bildirisi elden dağıtıldı ve bazı duraklara yapıştırıldı.

1 Mayıs'da ordu alarma geçirildi. 30 Nisan akşamı İzmir'deki caddelerde sessizlik vardı. Normal zamanlarda olan kalabalık yoktu. Gültepe, Çamdibi, Altındağ, Bayraklı, Çiğli vb. emekçilerin yoğun olduğu semtlerde güvenlik önlemleri artırıldı. 1 Mayıs'da işçilerin ağzını bıçak açmıyordu. Öfke sessizlik olarak kendini gösteriyordu.

Geçtiğimiz günlerde kırsal alanda aramalar daha da yoğunlaştı. Köy muhtarlarının işkence yaparız korkutmalarıyla köylerdeki silahlar toplanıyor. Bunlar genelikle muhtarın evine atılıyor.

Yeni vergi sistemi ve fiyatların (gübre ve tohum) artmasıyla emekçi köylünün faşist cuntaya öfkesi artıyor. Faşist belediye reisleri ve diğer faşist yöneticiler tarafından sürekli olarak şovenizm körükleniyor. Köylerde hopörlerler aracılığıyla bol bol istiklal marşı ve mehter marşları çaldırılıyor. Köylerde evlerin boyanması zorunlu kılındı, boyanmaması halinde yasal işlem yapılacak zorlamasıyla evler boyatılıyor.

Kahrolsun faşist cunta!

İzmir

İleri işçiler kızıl bayrak altına

Oniki Eylül öncesi yaşanan devrimci durum, her yerde dev yığın hareketlerine sahne oluyordu. Türk şovenizmi kırılıyor, enternasyonalist ruh güçleniyordu.

52 yıllık 1 Mayıs yasağı kırıldı. Dev 500 binlik 1 Mayıslar oldu. Kızıl bayraklar 1 Mayıs alanında dalgalandı. 34 şehit verildi ama kızıl bayraklar yine dalgalandı. Bu şanlı geleneği yaşatmak görevimizdir, yaşatacağız!

Devrimci durumda komünistler her türlü yığın hareketini, bu arada 1 Mayısları, devrime bağlamak için elden geleni yaptılar. Menşevikler ise burjuvaziyle uzlaştılar. Önce İzmir'e sonra Mersin'e kaçtılar. Bu yılda 1 Mayıs'ı evlerinde "kutladılar". Faşizmin gelmesine yardım ettiler, şimdi faşist cuntaya ileri adım attırmaya çalışıyorlar.

Oportünizm ve sosyal demokrasi devrimin yenilmesine neden oldu. İşçi sınıfımızın gücü tükendi yeniden güç toplama dönemi olan savunma dönemine girildi. Bu yüzden 1 Mayıs, anti-faşist yığın hareketine dönüşmedi, fakat, kızıl bayrak yere düşmedi. 1 Mayıs günü Ankara'nın Site'ler ve Ulus semtlerine kızıl bayraklar asılarak uçtu uçtular atıldı. Bir süredir üst örgütümüzle ilişkilerimiz kesilmişti. Buna rağmen hiçbir karamsarlığa kapılmadan 1 Mayıs eylemlerini yaptık. İşçi sınıfımızın şanlı geleneğini yaşattık. Uçtu uçtularda şu sloganlar yazılıydu: Kahrolsun faşist cunta, Yaşasın özgürlük, Yaşasın devrim, Biji yek gulan, Yaşasın 1 Mayıs.

İşin garibi gelen haberlere göre kızıl bayrak eylemlerimize menşevikler sahip çıkıyorlarmış!

İşsizliğe, pahalılığa, faşist cinayetlere, işkencelere ve tüm haksızlıklara karşı yaşasın devrim savaşı!

Kahrolsun faşist cunta!

Yaşasın Özgürlük!

İleri işçiler kızıl bayrak altına!

Ankara